

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (tredje avdelningen)

den 10 maj 2001 *

I de förenade målen T-186/97, T-187/97, T-190/97—T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97—T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 och T-147/99,

Kaufring AG, Düsseldorf (Tyskland), företrätt av advokaterna D. Ehle och V. Schiller, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande i mål T-186/97,

Crown Europe GmbH, Gelsenkirchen (Tyskland), företrätt av advokaterna D. Ehle och V. Schiller, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande i mål T-187/97,

Profex Electronic Verwaltungsgesellschaft mbH, Tiefenbach (Tyskland), inledningsvis företrätt av advokaten G. Sobotta, och sedan av advokaten E.O. Rau, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande i mål T-190/97,

* Rättegångsspråk: tyska, engelska, franska.

Horten AG, Düsseldorf, företrätt av advokaterna D. Ehle och V. Schiller, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande i mål T-191/97,

Dr. Seufert GmbH, Karlsruhe (Tyskland), företrätt av advokaterna D. Ehle och V. Schiller, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande i mål T-192/97,

Grundig AG, Fürth (Tyskland), företrätt av advokaterna D. Ehle och V. Schiller, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande i mål T-210/97,

Hertie Waren- und Kaufhaus GmbH, Frankfurt am Main (Tyskland), företrätt av advokaterna D. Ehle och V. Schiller, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande i mål T-211/97,

Lema SA, Gennevilliers (Frankrike), företrätt av advokaten F. Goguel, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande i mål T-216/97,

Masco SA, tidigare Seiga SA (High Tech Industries), Thiais (Frankrike), företrätt av advokaten F. Goguel, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande i mål T-217/97 och T-218/97,

DFDS Transport BV, Venlo (Nederländerna), företrätt av advokaten C. Grisart, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande i mål T-279/97,

Wilson Holland BV, Hoogvliet Rotterdam (Nederländerna), företrätt av advokaten C. Grisart, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande i mål T-280/97,

Elta GmbH, Dreieich-Sprendlingen (Tyskland), företrätt av advokaterna G. Breit och A. Breit,

sökande i mål T-293/97,

Miller NV, Willebroek (Belgien), företrätt av advokaterna Y. Van Gerven och I. Bernaerts, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande i mål T-147/99,

med stöd av

Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, företrätt, i mål T-186/97, T-187/97, T-190/97—T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-279/97, T-280/97 och T-293/97, av M. Ewing och R. V. Magrill, biträdda av D. Wyatt, QC, alla i egenskap av ombud, och, i mål T-216/97—T-218/97, av D. Cooper, biträdd av Wyatt, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient i mål T-186/97, T-187/97,
T-190/97—T-192/97, T-210/97, T-211/97,
T-216/97—T-218/97, T-279/97, T-280/97 och T-293/97,

av

Förbundsrepubliken Tyskland, inledningsvis företrädd av E. Röder och C.-D.Quassowski, sedan av W. D. Plessing och Quassowski, alla i egenskap av ombud,

intervenient i mål T-186/97, T-187/97,
T-190/97—T-192/97 och T-210/97,

och av

Republiken Frankrike, inledningsvis företrädd av K. Rispal-Bellanger, G. Mignot och F. Pascal, sedan av K. Rispal-Bellanger och C. Vasak, alla i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient i mål T-186/97, T-187/97, T-190/97—T-192/97,
T-210/97, T-211/97 och T-216/97—T-218/97,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd i mål T-186/97, T-187/97, T-190/97—T-192/97, T-210/97, T-211/97 och T-293/97 av R.B. Wainwright, inledningsvis biträdd av K. Schreyer, sedan av G. zur Hausen, alla i egenskap av ombud, i mål T-216/97—T-218/97 inledningsvis av M. Nolin, sedan av R. Tricot, båda i egenskap av ombud, biträdd av advokaten A. Barav, barrister, i mål T-279/97 och T-280/97 av Wainwright, biträdd av Tricot, båda i egenskap av

ombud, och i mål T-147/99 av Tricot, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten J. Stuyck, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående en talan i mål T-186/97, T-187/97, T-190/97—T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-279/97, T-280/97 och T-293/97 om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 19 februari, den 25 mars och den 5 juni 1997 i vilka det slås fast att det inte är berättigat att efterge importtullar och i mål T-216/97—T-218/97 och T-147/97 om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 24 april 1997 och av den 26 mars 1999 i vilka det slås fast att uppbörd av importtullar skall ske samt att det inte är berättigat att efterge dessa importtullar,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden K. Lenaerts samt domarna J. Azizi och M. Jaeger,

justitiesekreterare: P. de Bandt, rättssekreterare,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter förhandlingen den 10 juli 2000,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

I — *Bestämmelser om utjämningsavgift*

A — *Associeringsavtalet EEG—Turkiet*

- 1 Förevarande mål rör Avtalet om upprättandet av en associering mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Turkiet (nedan kallat associeringsavtalet), som undertecknades i Ankara av Republiken Turkiet å ena sidan och av medlemsstaterna i EEG och gemenskapen å andra sidan (nedan kallade de avtalslutande parterna). Associeringsavtalet godkändes genom rådets beslut 64/732/EEG av den 23 december 1963 (EGT 217, 1964, s. 3685). Det trädde i kraft den 1 december 1964.
- 2 Enligt artikel 2 i associeringsavtalet, som finns i avdelning I, vilken handlar om principerna, syftar detta till att främja ett fortgående och balanserat stärkande av handeln och de ekonomiska förbindelserna mellan de avtalslutande parterna.

- 3 Avtalet omfattar en förberedande fas som enligt artikel 3 skall göra det möjligt för Republiken Turkiet att stärka sin ekonomi med gemenskapens hjälp, en övergångsetapp, under vilken en tullunion enligt artikel 4 stegvis skall införas och parternas ekonomiska politik tillnärmas samt en slutfas, som enligt artikel 5 bygger på en tullunion och innebär en intensifierad samordning av parternas ekonomiska politik. Enligt artikel 28 skall associeringsavtalet på sikt göra det möjligt att utreda Republiken Turkiets möjlighet att ansluta sig till gemenskapen.

- 4 De avtalsslutande parterna skall enligt artikel 7 vidta alla allmänna och särskilda åtgärder som krävs för att säkerställa att associeringsavtalets förpliktelser fullgörs och avstå från alla åtgärder som kan äventyra förverkligandet av avtalets mål.

- 5 Enligt artiklarna 22 och 23, som finns i avdelning III, vilken innehåller allmänna bestämmelser och slutbestämmelser, skall ett associeringsråd bildas bestående av dels medlemmar av medlemsstaternas regeringar samt av rådet och kommissionen, dels medlemmar av den turkiska regeringen. Associeringsrådet har befogenhet att enhälligt fatta beslut för att genomföra associeringsavtalets mål. Enligt artikel 25 har associeringsrådet befogenhet att på talan av någon av de avtalsslutande parterna avgöra alla tvister angående tillämpning eller tolkning av associeringsavtalet eller hänskjuta sådana tvister till domstolen.

- 6 Slutligen föreskrivs i artikel 1 i Avtalet om förfaranden för genomförande av associeringsavtalet (EGT 1964, 217, s. 3703; svensk specialutgåva, område 11, volym 1, s. 18) hur den gemensamma ståndpunkt som gemenskapens och medlemsstaternas företrädare skall inta i associeringsrådet skall fastställas.

B — Artikel 3.1 i tilläggsprotokollet

- 7 För att fastställa villkoren för, den närmare utformningen av och tidsplanen för genomförandet av den övergångsetapp som föreskrivs i associeringsavtalet undertecknade de avtalsslutande parterna den 23 november 1970 i Bryssel ett tilläggsprotokoll. Protokollet godkändes genom rådets förordning (EEG) nr 2760/72 av den 19 december 1972 (EGT L 293, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 1, s. 133).
- 8 Eftersom den slutgiltiga fas som föreskrivs i associeringsavtalet inte inleddes förrän den 31 december 1995 (beslut nr 1/95 fattat av associeringsrådet, av den 22 december 1995, om genomförande av den slutgiltiga fasen av tullunionen, EGT L 35, 1996, s. 1), var tilläggsprotokollets bestämmelser tillämpliga vid tidpunkten för den import som avses i de beslut av kommissionen som begärs ogiltigförklarade i förevarande mål.
- 9 I dessa bestämmelser ingår bland andra artikel 3.1 i protokollet. Enligt denna artikel skall tilläggsprotokollets bestämmelser om avskaffande av tullar och kvantitativa restriktioner (nedan kallad förmånsbehandlingen) gälla "även för de varor som är framställda i gemenskapen eller Turkiet och vid vars tillverkning sådana varor från tredje land har använts som inte kan omsättas fritt i gemenskapen eller Turkiet".
- 10 Emellertid föreskrivs att tillämpningen av förmånsbehandlingen på dessa varor förutsätter att den exporterande staten skall ta ut en utjämningsavgift motsvarande en viss procentsats av de tullavgifter som enligt Gemensamma tulltaxan föreskrivs för de varor från tredje land som används vid tillverkningen (nedan kallad utjämningsavgiften).

- 11 Vidare föreskrivs att associeringsrådet skall fastställa procentsatsen för utjämningsavgiften samt bestämmelser för uttaget av denna. Associeringsrådet har slutligen ansvar för att fastställa förfarandet för det administrativa samarbetet för tillämpning av artikel 3.1 i tilläggsprotokollet (artikel 4 i tilläggsprotokollet).

- 12 Med stöd av de sistnämnda bestämmelserna fattade associeringsrådet ett antal beslut angående utjämningsavgiften.

- 13 Genom beslut nr 2/72 av den 29 december 1972 (ej offentliggjort i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*) fastställde associeringsrådet procentsatsen för sådana tullavgifter enligt Gemensamma tulltaxan som skall användas vid beräkning av utjämningsavgiften till hundra, för varor som är framställda i Turkiet.

- 14 Genom beslut nr 3/72 av den 29 december 1972 (ej offentliggjort i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*) fastställde associeringsrådet bestämmelser för uttag av utjämningsavgiften. Enligt detta beslut skall avgiften beräknas med utgångspunkt från av vilket slag den vara är som har sitt ursprung i tredje land och som har använts vid tillverkning av varor på de avtalsslutande parternas territorium (nedan kallade beståndsdelar med ursprung i tredje land) samt från denna varas tullvärde (artikel 1). Om befrielse från tull eller anstånd med tull helt eller delvis medges för dessa beståndsdelar med ursprung i tredje land, skall utjämningsavgiften betalas upp till ett belopp motsvarande de tullar som inte tas ut (artikel 3). Gemenskapen och Republiken Turkiet skall meddela varandra och associeringsrådet vilka åtgärder de vidtar, för att säkerställa att beslutet tillämpas enhetligt (artikel 4).

- 15 Slutligen antog associeringsrådet beslut nr 5/72 av den 29 december 1972 rörande metoder för administrativt samarbete vid genomförande av artiklarna 2 och 3 i tilläggsprotokollet till Ankaraavtalet (EGT L 59, 1973, s. 74), enligt vilket

exportören för att komma i åtnjutande av förmånsbehandling måste förete ett certifikat som har utfärdats av tullmyndigheterna i Republiken Turkiet eller i en medlemsstat på exportörens begäran. För varor som transporteras direkt från gemenskapen till Turkiet rör det sig om varucertifikat A.TR.1. (nedan kallat A.TR.1-varucertifikat). En förlaga till ett sådant certifikat finns som bilaga till beslutet (artikel 2). Denna förlaga har ersatts av förlagan i bilagan till beslut nr 1/78 av associeringsrådet, av den 18 juli 1978, om ändring av beslut nr 5/72 (EGT L 253, s. 2; svensk specialutgåva, område 2, volym 2, s. 127).

- 16 På baksidan av nämnda förlaga förklaras för vilka "[v]aror... ett A.TR.1-varucertifikat får påtecknas". Enligt punkt I.1 c i dessa förklaringar får så ske för "[v]aror som erhållits eller framställts inom den importerande staten, och vid vars tillverkning har använts varor för vilka tillämpliga tullar eller avgifter med motsvarande verkan inte har tagits ut, eller varor som helt eller delvis har åtnjutit restitution av sådana tullar eller avgifter med förbehåll, om så är tillämpligt, för erläggande av det utjämningsbidrag som föreskrivs för dem".
- 17 I artikel 11 i ovannämnda beslut nr 5/72 föreskrivs att medlemsstaterna och Republiken Turkiet genom sina respektive tullförvaltningar skall bistå varandra vid kontrollen av att certifikaten är äkta och riktiga "för att säkerställa en riktig tillämpning av bestämmelserna i detta beslut". I artikel 12 i beslut nr 5/72 föreskrivs vidare följande:

"[Republiken] Turkiet, medlemsstaterna och gemenskapen skall vidta de åtgärder som krävs av respektive part för att verkställa beslutets bestämmelser."

C — Artikel 3.1 i tilläggsprotokollet

1. Perioden innan dekretet antogs i januari 1994

- 18 Före den 15 januari 1994 hade den turkiska regeringen inte antagit några allmänna bestämmelser i enlighet med artikel 3.1 i tilläggsprotokollet om uttag av utjämningsavgift för varor som hade framställts med hjälp av beståndsdelar med ursprung i tredje land som inte hade övergått till fri omsättning i Turkiet. Den turkiska regeringen hade däremot antagit ett exportstödprogram och antog i juni 1992 två dekret, varav det ena gällde uttag av en utjämningsstull och det andra gällde anstånd med vissa importtullar.

a) Exportstödprogrammet

- 19 För att uppmuntra till export av turkiska varor till gemenskapen och tredje länder antog de turkiska myndigheterna ett exportstödprogram (kallat "export incentive scheme", nedan kallat exportincentamentsprogrammet). Enligt detta program skulle import av beståndsdelar med ursprung i tredje land undantas från tull under förutsättning att dessa beståndsdelar sattes in i produkter som sedan exporterades till gemenskapen eller tredje länder. De turkiska bolag som ville komma i åtnjutande av undantaget skulle ha ett exportstödcertifikat utfärdat av de turkiska myndigheterna. Namnen på de bolag som omfattades av exportincentamentsprogrammet publicerades årligen i Turkiets officiella tidning. Undantaget

från importtullar gällde endast under förutsättning att de varor som innehöll nämnda beståndsdelar exporterades före utgången av en viss frist efter det att beståndsdelarna hade importerats till Turkiet. Vid importen beräknades de tullar som normalt skulle ha betalats, och motsvarande belopp deponerades hos olika banker. Efter tillverkning och export styrkte företaget att export hade skett, varpå det deponerade beloppet återbetalades.

b) Dekreten som antogs av den turkiska regeringen i juni 1992

- 20 I en skrivelse av den 28 juli 1992 uppgav Republiken Turkiets ständiga delegation vid Europeiska gemenskaperna till associeringsrådet att den turkiska regeringen hade antagit två dekret den 16 juni 1992.
- 21 För det första avsågs dekret 92/3177 av den 16 juni 1992, som publicerades i Turkiets officiella tidning nr 21277 av den 7 juli 1992 och trädde i kraft samma dag. Enligt detta dekret skall de exportörer som har för avsikt att exportera färgtelevisionsapparater med stöd av A.TR.1-varucertifikat förete ett sakkunnigutlåtande från sin handelskammare, i vilket det intygas att värdet av beståndsdelarna med ursprung i tredje land understiger eller är lika med 56 procent av TV-apparaternas totala fob-värde (fritt ombord). Tullmyndigheterna skall ta ut en utjämningsavgift om det framgår av sakkunnigutlåtandet att värdet av beståndsdelarna med ursprung i tredje land överstiger denna procentsats. Den utjämningsavgift som sålunda tas ut tillfaller fonden för stöd och prisstabilisering (Support and Price Stabilization Fund). Den minister som är knuten till

undersekretariatet för statskassan och utrikeshandeln (Undersecretariat for Treasury and External Commerce) är ansvarig för att verkställa dekretet.

- 22 Den turkiska regeringen antog samma dag dekret 92/3127, som publicerades i Turkiets officiella tidning nr 21277 av den 7 juli 1992 och trädde i kraft samma dag. Enligt detta dekret skall anstånd medges för importtullar på katodstrålerör för färgtelevisionsapparater som importerats till Turkiet, oavsett ursprung (EEG eller tredje land) och destination (insatta i TV-apparater avsedda för den inhemska marknaden eller för export till EEG eller tredje land).

2. Dekretet som antogs av den turkiska regeringen i januari 1994

- 23 Den 12 januari 1994 antog den turkiska regeringen dekret 94/5168, som publicerades i Turkiets officiella tidning nr 21832 av den 28 januari 1994. Enligt artikel 1 i dekretet skall en utjämningsavgift tas ut för beståndsdelar med ursprung i tredje land som sätts in i färgtelevisionsapparater som är avsedda att exporteras till gemenskapen. Avgiften motsvarar den tull som enligt Gemensamma tulltaxan skall erläggas för samma slags varor. De belopp som sålunda tas ut tillfaller fonden för främjande av investeringar och tjänster för att inbringa utländsk valuta (Fund for the Promotion of Investments and Foreign Exchange Earning Services). Ovannämnda dekret 92/3127 upphävdes genom artikel 2 i dekret 94/5168. På grund av dekret 94/5168 publicerades ett meddelande i Turkiets officiella tidning nr 21845 av den 10 februari 1994.
- 24 Vidare antog den turkiska regeringen den 16 augusti 1994 dekret 94/5782, som publicerades i Turkiets officiella tidning den 26 augusti 1994, enligt vilket skyldigheten att erlägga en utjämningsavgift utsträcks till att omfatta alla varor som innehåller beståndsdelar med ursprung i tredje land som inte har övergått till fri omsättning i Turkiet.

II — *Bestämmelser om eftergift och avstående från uppbörd av tullar*A — *Materiella bestämmelser om eftergift och avstående från uppbörd i efterhand av tullar*

1. Bestämmelser som är tillämpliga på den omtvistade importen

- 25 Såsom framgår av det andra övervägandet i de omtvistade besluten avser dessa import till gemenskapen av färgtelevisionsapparater från Turkiet som har genomförts under åren 1991—1993 samt i början av år 1994 (nedan kallad den omtvistade perioden). Nästan all import regleras således av dels rådets förordning (EEG) nr 1430/79 av den 2 juli 1979 om återbetalning eller eftergift av import- eller exporttullar (EGT L 175, s. 1), i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 3069/86 av den 7 oktober 1986 (EGT L 286, s. 1), dels rådets förordning (EEG) nr 1697/79 av den 24 juli 1979 om uppbörd i efterhand av import- eller exporttullar som inte har utkrävts av gäldenären för varor som hänförs till ett tullförfarande som medför skyldighet att betala sådana tullar (EGT L 197, s. 1).
- 26 Beträffande den import som har skett efter det att rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, 1992, s. 1, svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4, nedan kallad tullkodexen) trädde i kraft den 1 januari 1994, erinrar rätten om att de relevanta bestämmelserna i förordningarna nr 1430/79 och 1697/79 har ersatts av nästan identiska bestämmelser i tullkodexen. På grund av denna likhet är domstolens och förstainstansrättens rättspraxis avseende de

förstnämnda även tillämplig på de sistnämnda (förstainstansrättens dom av den 16 juli 1998 i mål T-195/97, Kia Motors och Broekman Motorships mot kommissionen, REG 1998, s. II-2907, punkt 33, och domstolens dom av den 11 november 1999 i mål C-48/98, Söhl & Söhlke, REG 1999, s. I-7877, punkt 53). Det saknas således skäl att behandla den import som regleras av tullkodexen särskilt. De relevanta bestämmelserna i denna kommer således endast att återges där det är nödvändigt.

2. Skillnaden mellan eftergift och avstående från uppbörd

- 27 Den huvudsakliga skillnaden mellan eftergift och avstående från uppbörd av tullar är att tullmyndigheterna i eftergiftsfallet redan har bokfört tullarna, vilket inte är fallet vid avstående från uppbörd. Med bokföring avses att tullmyndigheterna har fört in ett belopp avseende importtullar eller exporttullar som kommer från en tullskuld i räkenskaperna eller något annat likvärdigt medium (artikel 217 i tullkodexen).

3. Förutsättningar för eftergift av tullar

- 28 Förutsättningarna för eftergift av tullar reglerades fram till den 1 januari 1994 av artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 i dess ändrade lydelse, i vilken följande föreskrivs:

”Importtullar får... efterges i särskilda situationer... som följer av omständigheter under vilka bedrägeri eller klar försumlighet inte kan tillskrivas personen i fråga.”

29 I artikel 4 punkt 2 c i kommissionens förordning (EEG) nr 3799/86 av den 12 december 1986 om tillämpningsföreskrifter för artiklarna 4a, 6a, 11a och 13 i förordning nr 1430/79 (EGT L 352, s. 19) anges "ingivande av handlingar, som sedan visar sig vara förfalskade eller inte giltiga för det ändamålet, i syfte att erhålla förmånsbehandling i tullhänseende av varor som deklarerats för fri omsättning, även om dessa handlingar ingivits i god tro" som en situation som inte i sig utgör en särskild situation i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79.

30 När tullkodexen trädde i kraft upphävdes förordning nr 1430/79 (artikel 251 i tullkodexen). Artikel 13.1 i denna förordning återgavs med nästan identisk lydelse i artikel 239.1 i tullkodexen, i vilken följande föreskrivs:

"Import- eller exporttullar får... efterges i... fall... vilka... följer av omständigheter vid vilka varken oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas den person det gäller."

31 Förordning nr 3799/86 upphävdes genom artikel 913 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för tullkodexen (EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1).

32 Artikel 4 punkt 2 c i förordning nr 3799/86 ersattes av artikel 904 i förordning nr 2454/93, i vilken följande föreskrivs:

"Importtullar skall inte... efterges, om de enda grunder som ansökan om... eftergift baserar sig på, alltefter omständigheterna, är... c) ingivande av hand-

lingar, som sedan visar sig vara förfalskade eller inte giltiga för det ändamålet, för att erhålla förmånsbehandling i tullhänseende av varor som deklarerats för övergång till fri omsättning, även om dessa handlingar ingivits i god tro.”

4. Förutsättningar för avstående från uppbörd av tullar i efterhand

- 33 Förutsättningarna för avstående från uppbörd av tullar i efterhand reglerades fram till dess tullkodexen trädde i kraft av artikel 5.2 i förordning nr 1697/79, i vilken följande föreskrivs:

”De behöriga myndigheterna kan avstå från att i efterhand uppbära import- eller exporttullar som inte har tagits ut till följd av ett misstag från tullmyndigheternas sida, om den betalningsskyldige inte rimligen kunde ha upptäckt detta, eftersom denne för sin del handlat i god tro och följt bestämmelserna i den gällande lagstiftningen i fråga om tulldeklarationen...”

- 34 Då förordning nr 1697/79 upphävdes i samband med att tullkodexen trädde i kraft, återgavs lydelsen av artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 i artikel 220.2 i nämnda kodex i nästan identisk lydelse enligt följande:

”Förutom i de fall som avses i artikel 217.1 andra och tredje stycket, skall bokföring i efterhand inte ske i följande fall... b) Det rätta tullbeloppet har inte

bokförts på grund av ett misstag från tullmyndigheternas sida och gäldenären kunde inte rimligen ha upptäckt detta, eftersom denne för sin del handlat i god tro och följt bestämmelserna i den gällande lagstiftningen i fråga om tulldeklarationen.”

B — *Processregler om eftergift och avstående från uppbörd i efterhand av tullar*

1. Processregler som är tillämpliga på den omtvistade importen

35 Eftersom processuella regler enligt en fast rättspraxis (domstolens domar av den 12 november 1981 i mål 212/80—217/80, Salumi m.fl., REG 1981, s. 2735, punkterna 9—14 samt — specifikt angående eftergift och avstående från uppbörd — av den 6 juli 1993 i mål C-121/91 och C-122/91, CT Control (Rotterdam) och JCT Benelux mot kommissionen, REG 1993, s. I-3873, punkt 22) i allmänhet anses vara tillämpliga i alla mål som pågår vid tidpunkten då de träder i kraft, är det processreglerna i tullkodexen och i förordning nr 2454/93 som är tillämpliga på de anspråk på eftergift som har gjorts efter det att dessa bestämmelser trädde i kraft. Det rör sig närmare bestämt om artiklarna 236—239 i tullkodexen och artiklarna 878—909 i förordning nr 2454/93.

36 Rätten noterar emellertid att förfarandet vid eftergift och återbetalning av tullar fram till dess tullkodexen trädde i kraft reglerades på ett nästan identiskt sätt genom artiklarna 16 och 17 i förordning nr 1430/79 samt genom kommissionens förordning (EEG) nr 1574/80 av den 20 juni 1980 om fastställande av bestämmelser om tillämpningen av artiklarna 16 och 17 i förordning

nr 1430/79 (EGT L 161, 1980, s. 3). De processregler som styrde förfarandet vid avstående från uppbörd fanns i kommissionens förordning (EEG) nr 2380/89 av den 2 augusti 1989 om fastställande av bestämmelser om tillämpningen av artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 (EGT L 225, s. 30).

2. Förfarandet vid eftergift av tullar

- 37 Alla fall av eftergift av tull skall föregås av en speciell ansökan av den berörda personen (nedan kallad ansökan om eftergift; artikel 878.1 i förordning nr 2454/93). Denna ansökan skall inges till den behöriga tullmyndigheten (artikel 879.1 i förordning nr 2454/93). För att underlätta behandlingen av ansökan skall denna göras på den blankett som finns i bilaga 111 till tullkodexen. När den behöriga tullmyndigheten innehar alla nödvändiga uppgifter, skall den skriftligen meddela sitt beslut om ansökan om eftergift (artikel 886.1 i förordning nr 2454/93).
- 38 Om tullmyndigheten inte kan fatta beslut på grundval av artikel 899 och följande artiklar i förordning nr 2454/93, i vilka ett antal situationer beskrivs där eftergift kan eller inte kan medges, och "ansökan är bestyrkt med bevis som kan ge upphov till en särskild situation till följd av omständigheter under vilka inget bedrägeri eller klar försumlighet kan tillskrivas personen i fråga", skall den medlemsstat som denna myndighet tillhör emellertid överlämna ärendet till kommissionen (artikel 905.1 i förordning nr 2454/93). De handlingar som överlämnas till kommissionen skall innehålla alla fakta som behövs för en fullständig utredning av det överlämnade ärendet (artikel 905.2). Kommissionen skall inom 15 dagar efter mottagandet av handlingarna överlämna ett exemplar av dessa till medlemsstaterna (artikel 906.1). Efter samråd med en grupp av

experter som består av företrädare från alla medlemsstaterna som sammanträder inom ramen för tullkommittén för att behandla ärendet i fråga, skall kommissionen därefter ”besluta, om den särskilda situation som har behandlats berättigar till... eftergift” (artikel 907.1). Beslutet skall fattas inom sex månader från den dag då kommissionen tog över det ärende som medlemsstaten har överlämnat (artikel 907.2), och den berörda medlemsstaten skall underrättas om det så snart som möjligt (artikel 908.1). Slutligen skall den beslutande myndigheten besluta, om den skall bevilja eller avslå ansökan som ingivits till den på grundval av kommissionens beslut (artikel 908.2)

- 39 Rätten noterar att de processregler som har beskrivits ovan i viss mån har ändrats genom kommissionens förordning (EG) nr 1677/98 av den 29 juli 1998 om ändring av förordning nr 2454/93 (EGT L 212, s. 18), som trädde i kraft den 6 augusti 1998. De nya bestämmelserna tillämpades i mål T-147/99, Miller mot kommissionen.
- 40 Genom förordning nr 1677/98 infördes bland annat en ny artikel 906a, i vilken följande föreskrivs: ”När kommissionen avser att fatta ett beslut som innebär avslag för den part som ansöker om återbetalning eller eftergift, skall kommissionen när som helst under det förfarande som avses i artiklarna 906 och 907 skriftligen underrätta parten om sina invändningar samt om de dokument som den grundar sina invändningar på. Den part som ansökt om återbetalning eller eftergift skall skriftligen framföra sina synpunkter inom en tidsperiod av en månad från det datum invändningarna skickades. Om han inte har gjort detta inom denna tidsfrist skall han anses ha avstått från möjligheten att uttrycka sin ståndpunkt.” Den frist på sex månader som föreskrivs i artikel 907 i förordning nr 2454/93 ersattes med en frist på nio månader.

3. Förfarandet vid avstående från uppbörd av tullar i efterhand

- 41 I motsats till vad som gäller i fall avseende eftergift, behöver avstående från uppbörd av tullar inte föregås av en ansökan av den berörda personen. Det är ett

beslut som tullmyndigheterna själva kan fatta om förutsättningarna är uppfyllda för något av de fall som anges i den uttömmande uppräknings i artikel 869 i förordning nr 2454/93.

- 42 I fall där de behöriga myndigheterna antingen anser att ”de villkor som fastställs i artikel 220.2 b i [tull]kodexen är uppfyllda eller tvekar om den riktiga omfattningen av den bestämmelsens villkor för ett särskilt fall, skall dessa myndigheter [emellertid] hänföra ärendet till kommissionen”, varvid de akter som sålunda överlämnas skall innehålla alla uppgifter som behövs för en fullständig utredning (artikel 871 första stycket i förordning nr 2454/93). Kommissionen skall inom 15 dagar efter mottagandet av handlingarna överlämna en kopia av dessa till medlemsstaterna (artikel 872 första stycket). Efter samråd med en grupp av experter som består av företrädare från alla medlemsstaterna och som sammanträder inom tullkommitténs ramar för att bedöma ärendet i fråga, skall kommissionen därefter ”besluta om omständigheterna i fråga är eller inte är sådana att tullbeloppet i fråga inte behöver registreras i bokföringen” (artikel 873 första stycket).
- 43 Detta beslut skall fattas inom sex månader från den dag då det ärende som överlämnats av medlemsstaten tas över av kommissionen (artikel 873 andra stycket), och den berörda medlemsstaten skall underrättas om det så snart som möjligt (artikel 874 första stycket).
- 44 Rätten noterar att de regler för förfarandet vid avstående från uppbörd som har beskrivits ovan i likhet med de processregler som tillämpas vid eftergift av tullar har ändrats då förordning nr 1677/98 trädde i kraft. De nya bestämmelserna tillämpades i mål T-147/99, Miller mot kommissionen.

- 45 Genom förordning nr 1677/98 infördes sålunda bland annat en ny artikel 872a, i vilken följande föreskrivs: "När kommissionen avser att fatta ett beslut som innebär avslag för den part som berörs av fallet i fråga, skall den när som helst under det förfarande som avses i artiklarna 872 och 873 [i förordning nr 2454/93] skriftligen underrätta parten om sina invändningar samt om de dokument som den grundar sina invändningar på. Den part som berörs av det fall som lagts fram för kommissionen skall skriftligen framföra sina synpunkter inom en tidsperiod av en månad från det datum invändningarna skickades. Om han inte har gjort detta inom denna tidsfrist skall han anses ha avstått från möjligheten att uttrycka sin ståndpunkt." Den frist på sex månader som föreskrivs i artikel 873 i förordning nr 2454/93 ersattes med en frist på nio månader.

Bakgrund till tvisten

I — *Omständigheter som är relevanta i samtliga mål*

- 46 Förevarande mål rör import till gemenskapen av färgtelevisionsapparater som monterades i Turkiet under den omtvistade perioden. Dessa TV-apparater hade tillverkats av olika turkiska bolag, bland annat Vestel, Meta, Profilo, Bekoteknik och Cihan. Vid tillverkningen använde dessa delvis beståndsdelar med turkiskt ursprung, men även beståndsdelar med ursprung i gemenskapen samt beståndsdelar med ursprung i tredje land (i regel från Korea, Japan, Hongkong och Singapore).
- 47 Under den omtvistade perioden importerades färgtelevisionsapparater som var tillverkade i Turkiet till gemenskapen med stöd av A.TR.1-varucertifikat varför de befriades från tullar enligt associeringsavtalet och tilläggsprotokollet.

- 48 Till följd av ett antal klagomål och meddelanden om oegentligheter genomförde kommissionen under perioden den 18 oktober — den 9 november 1993 ett kontrolluppdrag i Turkiet, där två representanter från kommissionen och fem representanter från de belgiska, franska, nederländska, tyska och brittiska tullmyndigheterna deltog. Till följd av kontrolluppdraget upprättades en rapport (nedan kallad uppdragsrapporten). Vid kontrollerna konstaterades att de turkiska myndigheterna attesterade A.TR.1-varucertifikat utan att någon utjämningsstull togs ut.
- 49 Kommissionens slutsats som redovisades i uppdragsrapporten var att de certifikat som hade företetts var ogiltiga, eftersom de i själva verket avsåg färgtelevisionsapparater som hade tillverkats i Turkiet och innehöll beståndsdelar med ursprung i tredje land som varken hade övergått till fri omsättning eller belagts med någon utjämningsavgift, och att dessa TV-apparater därför inte kunde ha omfattats av bestämmelserna om den fria rörligheten då de importerades till gemenskapen.
- 50 Genom skrivelser av den 2 mars respektive den 21 april 1994 anmodade kommissionen därför de berörda medlemsstaterna att — med beaktande av tillämpliga preskriptionsfrister — kräva att de bolag som hade importerat TV-apparater från Turkiet under den omtvistade perioden skulle betala tull med de belopp som anges i Gemensamma tulltaxan (det vill säga 14 procent av det totala värdet av TV-apparaterna vid den tidpunkt då de importerades till gemenskapen). Kommissionen tillät emellertid de medlemsstater som så önskade att skjuta upp eller avvakta med uppbörden av tullarna fram till dess kommissionen hade gjort en slutgiltig bedömning av resultaten av kontrolluppdraget.
- 51 Genom en skrivelse av den 25 november 1994 bekräftade kommissionen slutligen för medlemsstaterna att det fanns skäl att — med beaktande av preskriptionsfristen på tre år — utan dröjsmål uppbära tullar avseende de färgtelevisionsapparater som hade importerats med stöd av A.TR.1-varucertifikat utfärdade före den 15 januari 1994.

II — *Omständigheter som är specifika för de enskilda målen*

A — *Omständigheter som är specifika för de tyska målen (T-186/97, T-187/97, T-190/97—T-192/97, T-210/97, T-211/97 och T-293/97)*

1. De tyska myndigheternas beslut om uppbörd

- 52 Bolagen Kaufring AG (nedan kallat Kaufring; T-186/97), Crown Europe GmbH (nedan kallat Crown; T-187/97), Profex Electronic Verwaltungsgesellschaft mbH (nedan kallat Profex; T-190/97), Horten AG (nedan kallat Horten; T-191/97), Dr. Seufert GmbH (nedan kallat Dr. Seufert; T-192/97), Grundig AG (nedan kallat Grundig; T-210/97), Hertie Waren- und Kaufhaus GmbH (nedan kallat Hertie; T-211/97) och Elta GmbH (nedan kallat Elta; T-293/97) (nedan kallade de tyska sökandena) importerade under den omtvistade perioden flera partier färgtelevisionsapparater från Turkiet. Bolagen åtnjöt förmånsbehandling vid importen av samtliga partier med stöd av A.TR.1-varucertifikat. Samtliga A.TR.1-varucertifikat har attesterats av de turkiska tullmyndigheterna.
- 53 I enlighet med kommissionens anmodan (se ovan punkterna 50 och 51) sände de tyska tullmyndigheterna besked om ändrad tull (Steueränderungsbescheide) till de tyska sökandena. Sålunda begärde myndigheterna betalning av tullar med ett belopp av sammanlagt 545 727,35 tyska mark (DEM) av Kaufring, 238 352,97 DEM av Crown, 2 269 866,84 DEM av Profex, 123 809,12 DEM av Horten, 126 828,26 DEM av Dr. Seufert, 6 596 210,31 DEM av Grundig, 593 110,16 DEM av Hertie och 113 875,49 DEM av Elta.

2. De tyska sökandenas framställningar till de tyska myndigheterna om eftergift och/eller om avstående från uppbörd

- 54 De tyska sökandena invände mot dessa beslut. De yrkade hos tullmyndigheterna i fråga att de skulle beviljas eftergift av tullarna. Dr. Seufert, Crown och Grundig yrkade även att uppbörd av tullarna inte skulle ske.

3. De tyska myndigheternas framställningar till kommissionen om eftergift

- 55 Efter att ha granskat de tyska sökandenas framställningar fann Bundesministerium der Finanzen (tyska finansministeriet), som tullmyndigheterna i fråga hade överlämnat ärendena till, att de förutsättningar för eftergift av tullar som anges i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 samt i artikel 239 i tullkodexen var uppfyllda i förevarande fall.
- 56 Bundesministerium der Finanzen överlämnade därför ärendena till kommissionen i enlighet med artikel 905 i förordning nr 2454/93 och underrättade kommissionen om sin uppfattning att förutsättningarna för eftergift av tullarna var uppfyllda.
- 57 Före överlämnandet anmodade Bundesministerium der Finanzen var och en av de tyska sökandena att dels kommentera utkastet till den framställan som skulle sändas till kommissionen, dels skriftligen bekräfta att ministeriet i sin framställan

tog hänsyn till alla omständigheter i fallet och alla sökandenas argument samt att akten var fullständig.

- 58 Kaufring, Horten, Hertie, Profex och Elta gick med på att inkomma med en sådan skriftlig bekräftelse. Grundig, Dr. Seufert och Crown uppgav däremot till Bundesministerium der Finanzen att de vägrade att göra detta. De uppgav vidare att de önskade att deras framställningar om eftergift med bilagor skulle bifogas till de akter som överlämnades av Bundesministerium der Finanzen, vilket ministeriet gick med på. Beträffande dessa parter gick Bundesministerium der Finanzen även med på att skjuta in följande text i sina överlämnandeskrivelser till kommissionen:

”Den berörda personen har begärt att kommissionen vid beslutsfattandet skall utgå från den detaljerade framställan om eftergift som inklusive bilagor bifogas till denna framställan. Den berörda personen har vidare begärt att få yttra sig direkt till kommissionen innan beslut fattas, så att dess rätt till försvar gentemot kommissionen iakttas. Den berörda personen anser att kommissionen bör informera personen om vilka huvudsakliga fakta och handlingar kommissionen avser grunda sitt beslut om eftergift av tullar på.”

- 59 Innan kommissionen fattade slutgiltigt beslut avseende respektive ovannämnda framställan om eftergift, samrådde den med den grupp av experter som avses i artikel 907.1 i förordning nr 2454/93. Gruppen behandlade ärendena vid sitt sammanträde den 10 januari 1997. Samtliga vid sammanträdet närvarande företrädare för medlemsstaterna utom företrädarna för Republiken Österrike och Republiken Portugal uttalade sig för eftergift.
- 60 Genom besluten REM 14/96, REM 15/96, REM 16/96, REM 17/96, REM 18/96, REM 19/96 och REM 20/96 av den 19 februari 1997 avseende Horten, Kaufring, Elta, Grundig, Hertie, Crown respektive Profex samt REM 21/96 av den 25 mars

1997 avseende Dr. Seufert, slog kommissionen därefter fast att det inte var berättigat att bevilja ansökningarna om eftergift. Respektive beslut delgavs de tyska sökandena av de nationella myndigheterna.

*B — Omständigheter som är specifika för de franska målen
(T-216/97—T-218/97)*

1. De franska myndigheternas beslut om uppbörd

- 61 Bolagen Lema SA (nedan kallat Lema; T-216/97) och Masco SA (nedan kallat Masco; T-217/97 och T-218/97) (nedan kallade de franska sökandena) har regelbundet importerat partier med färgtelevisionsapparater från Turkiet. Bolagen åtnjöt förmånsbehandling vid importen av samtliga partier med stöd av A.TR.1-varucertifikat. Samtliga A.TR.1-varucertifikat attesterades vid exporttillfället av de turkiska tullmyndigheterna och sedan vid tillfället för importen till Frankrike av de franska tullmyndigheterna.
- 62 I enlighet med kommissionens anmodan (se ovan punkterna 50 och 51) slog de franska tullmyndigheterna, i förevarande fall Direction nationale du renseignement et des enquêtes douanières (nedan kallad DNRED) fast att Lema och Masco hade gjort sig skyldiga till en överträdelse genom att importera TV-apparater med stöd av A.TR.1-varucertifikat. Myndigheterna begärde därför betalning av tullar med ett belopp av sammanlagt 12 201 564 franska franc (FRF) av Lema och 32 966 173 FRF (mål T-217/97) respektive 4 192 502 FRF (mål T-218/97) av Masco.

2. De franska myndigheternas granskning av de franska sökandenas framställningar om eftergift och om avstående från uppbörd

- 63 Lema och Masco invände mot kraven på tullar i efterhand. De yrkade att DNRED antingen skulle avstå från uppbörd av tullarna i fråga eller bevilja eftergift av tullarna. Som grund för respektive framställan angavs dels, beträffande avstående från uppbörd, artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 och artikel 220.2 b i tullkodexen, dels, avseende eftergift, artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 och artikel 239 i tullkodexen.

3. De franska myndigheternas framställningar till kommissionen om avstående från uppbörd och om eftergift

- 64 Efter att ha granskat de franska sökandenas olika framställningar fann Ministère de l'Économie et des Finances (franska finansministeriet; nedan kallat ministeriet) att förutsättningarna i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 var uppfyllda i förevarande fall. Ministeriet tillsände de franska sökandena var sitt utkast till den framställan om utredning i detta hänseende som skulle sändas till kommissionen. I sina svarsskrivelser uppgav Lema och Masco att de önskade att en kopia av deras framställningar till DNRED i sin helhet skulle läggas till akten. De erinrade vidare om att de även hade gjort en framställan om eftergift enligt artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 och uppgav att de vidhöll detta yrkande i andra hand.
- 65 Ministeriet överlämnade därefter akterna, inklusive de handlingar som de franska sökandena hade tillsänt DNRED, till kommissionen.
- 66 Ministeriet framhöll att förutsättningarna för avstående från uppbörd av tullarna var uppfyllda i förevarande fall.

- 67 Vidare bad ministeriet kommissionen att utreda andrahandsyrkandena om eftergift av tullarna.
- 68 Innan kommissionen fattade slutgiltigt beslut samrådde den med den grupp av experter som avses i artiklarna 837 och 907 i förordning nr 2454/93. Gruppen behandlade ärendena vid sitt sammanträde den 10 januari 1997. Samtliga vid sammanträdet närvarande företrädare för medlemsstaterna utom företrädarna för Republiken Österrike och Republiken Portugal uttalade sig för avstående från uppbörd och för eftergift.
- 69 Genom besluten REC 7/96 och REC 9/96 avseende Masco samt REC 8/96 avseende Lema, av den 24 april 1997, slog kommissionen därefter fast att uppbörd av importtullarna skulle ske samt att det inte var berättigat med eftergift av dessa tullar.
- 70 Kommissionens generalsekretariat sände besluten till Republiken Frankrikes ständiga representation vid Europeiska unionen. Därefter delgavs de franska sökandena dem av de nationella myndigheterna.

C — Omständigheter som är specifika för de nederländska målen (T-279/97 och T-280/97)

1. De nederländska myndigheternas beslut om uppbörd

- 71 Bolagen DFDS Transport BV (nedan kallat DFDS; T-279/97) och Wilson Holland BV (nedan kallat Wilson; T-280/97) (nedan kallade de nederländska sökandena)

har importerat flera partier färgtelevvisionsapparater från Turkiet. Bolagen åtnjöt förmånsbehandling vid importen av samtliga partier med stöd av A.TR.1-varucertifikat. Samtliga A.TR.1-varucertifikat attesterades i Turkiet av tullmyndigheten i Istanbul och därefter i Nederländerna av tullmyndigheten i Rotterdam.

- 72 I enlighet med kommissionens anmodan (se ovan punkterna 50 och 51) sände de nederländska tullmyndigheterna besked om uppbörd (uitnodiging tot betaling) till DFDS och Wilson. Sålunda begärde myndigheterna betalning av tull med ett belopp av sammanlagt 212 657 nederländska gulden (NLG) från DFDS och 30 712,50 NLG från Wilson.

2. De nederländska sökandenas framställningar till de nederländska myndigheterna om eftergift

- 73 De nederländska sökandena invände mot dessa beslut om uppbörd. De yrkade hos tullmyndigheterna i fråga att de skulle beviljas eftergift av tullarna.

3. De nederländska myndigheternas framställningar till kommissionen om eftergift

- 74 Efter att ha granskat de nederländska sökandenas framställan fann Belastingsdienst (nederländska skatteförvaltningen), som tullmyndigheterna i fråga hade

överlämnat ärendena till, att de förutsättningar för eftergift av tullar som anges i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 samt i artikel 239 i tullkodexen var uppfyllda i förevarande fall.

- 75 Belastingdienst överlämnade därför ärendena till kommissionen i enlighet med artikel 905 i förordning nr 2454/93 och underrättade kommissionen om sin uppfattning att förutsättningarna för eftergift av tullarna var uppfyllda.
- 76 Före överlämnandet hade de nederländska sökandena på begäran av de nationella myndigheterna uppgivit till dessa att de hade tagit del av handlingarna i den akt som berörde dem och att akten var fullständig.
- 77 Innan kommissionen fattade slutgiltigt beslut samrådde den med den grupp av experter som avses i artikel 907.1 i förordning nr 2454/93. Gruppen behandlade ärendena vid sitt sammanträde den 7 mars 1997. Samtliga vid sammanträdet närvarande företrädare för medlemsstaterna utom företrädarna för Republiken Österrike och Republiken Portugal uttalade sig för eftergift.
- 78 Genom besluten REM 26/96 och REM 27/96 av den 5 juni 1997 avseende DFDS respektive Wilson slog kommissionen därefter fast att det inte var berättigat att bevilja ansökningarna om eftergift. De nationella myndigheterna underrättades om besluten och delgav de nederländska sökandena dem.

D — *Omständigheter som är specifika för det belgiska målet (T-147/99)*

1. De belgiska myndigheternas beslut om uppbörd

79 Bolaget Miller NV (nedan kallat Miller; T-147/99) importerade under den omtvistade perioden flera partier färgtelevisionsapparater från Turkiet. Bolagen åtnjöt förmånsbehandling vid importen av samtliga partier med stöd av A.TR.1-varucertifikat. Samtliga A.TR.1-varucertifikat har attesterats i Turkiet av tullmyndigheten i Istanbul och därefter i Belgien av tullmyndigheten i Antwerpen.

80 I enlighet med kommissionens anmodan (se ovan punkterna 50 och 51) sände de belgiska tullmyndigheterna ett besked om uppbörd (uitnodiging tot betaling) till Miller. Sålunda begärde myndigheterna betalning av tull av bolaget med ett belopp av sammanlagt 11 381 735 belgiska franc (BEF).

2. Millers framställan till de belgiska myndigheterna om avstående från uppbörd

81 Miller invände mot beskedet om uppbörd. Bolaget yrkade att tullmyndigheten i fråga skulle avstå från uppbörd av tullarna. Som grund för framställan angavs artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 och artikel 220.2 b i tullkodexen.

3. De belgiska myndigheternas framställningar till kommissionen om avstående från uppbörd och om eftergift

- 82 Efter att ha granskat sökandens framställan fann avdelningen för tull och accis vid finansministeriet, som tullmyndigheten i fråga hade överlämnat ärendet till, att de förutsättningar för att avstå från uppbörd som anges i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 samt i artikel 220.2 b i tullkodexen var uppfyllda i förevarande fall. I andra hand hävdade finansministeriet att även de förutsättningar för eftergift som anges i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 samt i artikel 239 i tullkodexen var uppfyllda.
- 83 Finansministeriet överlämnade därför ärendet till kommissionen i enlighet med artiklarna 871 och 905 i förordning nr 2454/93 och underrättade kommissionen om sin uppfattning att förutsättningarna för avstående från uppbörd och för eftergift var uppfyllda.
- 84 De belgiska myndigheterna anmodade Miller att före överlämnandet inkomma med sina eventuella synpunkter på utkastet till den framställan om avstående från uppbörd och om eftergift som skulle sändas till kommissionen, samt att bekräfta att akten var fullständig. Miller svarade i en skrivelse av den 24 april 1998 att akten var fullständig. Till denna skrivelse fogades en skrivelse av bolagets advokat med beskrivningar av de olika handlingar som finansministeriet hade bifogat då det tillsände bolaget utkastet till skrivelse till kommissionen, en sammanfattning av bolagets huvudsakliga argument samt en erinran om att bolaget önskade få tillgång till institutionens akt.
- 85 Kommissionen vidtog en utredning av ärendet i enlighet med artiklarna 871 samt 905 och följande i förordning nr 2454/93.

- 86 Genom en skrivelse av den 24 november 1998 tillsände kommissionen Miller en sammanfattning av ärendet i enlighet med artiklarna 872a och 906a i förordning nr 2454/93. Kommissionen upplyste även bolaget om att den hade för avsikt att anmoda de belgiska tullmyndigheterna att uppbära tullarna i fråga i efterhand samt att vägra eftergift av tullarna. Kommissionen uttryckte i detta avseende genom skrivelsen att den var tveksam till att förutsättningarna i artikel 5.2 i förordning 1697/79 var uppfyllda. Kommissionen fann vidare att omständigheterna i fallet inte gjorde detta till en "särskild... situation... som följer av särskilda omständigheter" i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79. Kommissionen gav emellertid Miller tillfälle att framföra sina eventuella synpunkter till kommissionen inom en tidsperiod av en månad från det datum då bolaget mottog skrivelsen.
- 87 Som svar på denna skrivelse begärde sökanden i en skrivelse till kommissionen av den 2 december 1998 att få tillgång till alla handlingar i kommissionens akt för att kunna formulera sitt eget yttrande med fullständig kännedom om ärendet. Sökanden hänvisade därvid till förstainstansrättens rättspraxis (dom av den 19 februari 1998 i mål T-42/96, Eyckeler & Malt mot kommissionen, REG 1998, s. II-401, punkterna 78—88).
- 88 Genom en skrivelse av den 22 december 1998 avslag kommissionen Millers begäran med motiveringen att bolaget redan hade fått ta del av handlingarna i akten, som endast innehöll de uppgifter som de belgiska myndigheterna hade lämnat. Kommissionen medgav att så inte var fallet med uppdragsrapporten, men gjorde bedömningen att det inte fanns skäl att låta Miller ta del av denna, eftersom denna rapport endast bekräftade att sakomständigheterna i målet var riktiga och att de omtvistade certifikaten därför var ogiltiga.
- 89 Genom en skrivelse av den 7 januari 1999 invände sökanden mot kommissionens vägran och uppgav att bolaget, för det fall kommissionen genom sitt slutgiltiga beslut skulle avslå ansökan, förbehöll sig rätten att väcka talan vid förstainstansrätten om ogiltigförklaring av beslutet på grund av åsidosättande av rätten till försvar. Därefter begärde sökanden på nytt att få tillgång till de handlingar som kommissionen skulle kunna komma att grunda sitt slutgiltiga beslut på samt

till alla övriga handlingar — inklusive administrativa sådana — som rörde ärendet.

- 90 Vidare svarade Miller genom en skrivelse av den 22 januari 1999 på kommissionens skrivelse av den 24 november 1998. Bolaget uppgav på vilka grunder det bedömde att förutsättningarna för att tillämpa artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 faktiskt var uppfyllda. Dessutom uppgav bolaget att det var av uppfattningen att förevarande fall var ett särskilt fall som följde av särskilda omständigheter samt att bolaget varken kunde anklagas för försumlighet eller bedrägeri i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79.
- 91 Sedan kommissionen hade tagit del av Millers yttrande och innan den fattade slutgiltigt beslut samrådde den med den grupp experter som avses i artiklarna 837 och 907.1 i förordning nr 2454/93. Gruppen behandlade ärendet vid sitt sammanträde den 25 februari 1999. Samtliga vid sammanträdet närvarande företrädare för medlemsstaterna utom företrädarna för Republiken Österrike och Republiken Portugal uttalade sig för avstående från uppbörd och för eftergift.
- 92 Genom beslut REC 3/98 av den 26 mars 1999 slog kommissionen därefter fast att uppbörd av importtullarna skulle ske samt att det inte var berättigat med eftergift av dessa tullar. Beslutet delgavs Miller av de belgiska myndigheterna genom en skrivelse av den 21 april 1999.

III — *Motiveringen av de omtvistade besluten*

- 93 De omtvistade besluten har nästan identisk motivering. Det finns ingen skillnad i sak mellan de beslut som endast rör framställningarna om eftergift enligt

artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 och de beslut som rör de framställningar om eftergift som har gjorts tillsammans med en framställan om avstående från uppbörd med stöd av artikel 5.2 i förordning nr 1697/79.

- 94 Efter att ha erinrat om att det framgår av fast rättspraxis att en aktörs berättigade förväntningar endast är skyddsvärda om de behöriga myndigheterna själva har gett upphov till förväntningarna, konstaterade kommissionen sålunda i de omtvistade besluten att de turkiska exportörerna i fält 13 i A.TR.1-varucertifikaten hade uppgivit att de varor som angavs där uppfyllde förutsättningarna för att få importeras med stöd av certifikatet. Så var emellertid inte fallet, eftersom de TV-apparater som hade tillverkats i Turkiet innehöll beståndsdelar med ursprung i tredje land som varken hade övergått till fri omsättning eller belagts med någon utjämningsavgift i enlighet artikel 3.1 i tilläggsprotokollet, vilket hade kunnat konstateras vid kontrolluppdraget i Turkiet.
- 95 Kommissionen fann därför att de behöriga turkiska myndigheterna hade vilseletts av exportörernas felaktiga deklARATIONER. Myndigheterna kunde därför inte tillskrivas något aktivt misstag. Mot bakgrund av denna omständighet räckte inte det faktum att de turkiska myndigheterna hade utfärdat de omtvistade certifikaten med stöd av exportörernas deklARATIONER för att skapa en berättigad förväntning hos importörerna på att certifikaten var giltiga.
- 96 Dessutom uppgav kommissionen att bestämmelserna i fråga var kända och relativt enkla avseende förutsättningarna för att utfärda A.TR.1-varucertifikat och att importörerna därför måste ha känt till bestämmelserna. Kommissionen uppgav vidare att en aktsam aktör borde ha tvivlat på att A.TR.1.-varucertifikaten var giltiga.

- 97 Med beaktande av det anförda fann kommissionen att förutsättningarna för eftergift och/eller avstående från uppbörd av tullarna inte var uppfyllda.
- 98 Beträffande förutsättningarna för eftergift uppgav kommissionen närmare att varken omständigheterna i förevarande fall eller den påstådda felaktiga tillämpningen av tilläggsprotokollet för övrigt kunde göra fallen till särskilda situationer i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79, eftersom varorna på ett enkelt sätt kunde ha kommit att omfattas av bestämmelserna om fri omsättning genom att beståndsdelarna med ursprung i tredje land övergick till fri omsättning i Turkiet.

Förfarandet

- 99 Sökandena har genom olika ansökningar, som inkom till förstainstansrättens kansli mellan den 20 juni 1997 och den 18 juni 1999 väckt talan om ogiltigförklaring i förevarande mål.
- 100 Genom beslut av den 25 maj 1998 tilläts Förbundsrepubliken Tyskland intervensera till stöd för sökandenas yrkanden i mål T-186/97, T-187/97, T-190/97—T-192/97 och T-210/97.
- 101 Genom beslut av den 25 maj 1998 tilläts Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland intervensera till stöd för sökandenas yrkanden i mål T-186/97, T-187/97, T-190/97—T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97—T-218/97, T-279/97, T-280/97 och T-293/97.

- 102 Genom beslut av den 25 maj 1998 tilläts Republiken Frankrike intervensera till stöd för sökandenas yrkanden i mål T-186/97, T-187/97, T-190/97—T-192/97, T-210/97, T-211/97 och T-216/97—T-218/97.
- 103 Grundig, Dr. Seufert, Crown, Hertie, Horten och Kaufring begärde genom olika skrivelser, som inkom till förstainstansrättens kansli under maj, juni och juli 1998 att förstainstansrätten skulle besluta att kommissionen skulle lämna ut ett antal handlingar som rör saken i målet. Kommissionen och intervenienterna gavs tillfälle att yttra sig över denna begäran.
- 104 Genom en processledningsåtgärd den 29 oktober 1999 anmodade förstainstansrätten kommissionen att inkomma med ett antal handlingar angående tillämpningen av associeringsavtalets och tilläggsprotokollets bestämmelser på import av färgtelevisionsapparater från Turkiet. Som svar på denna begäran inkom kommissionen den 29 november 1999 med en akt som bestod av 24 pärmar som innehöll cirka 7 000 sidor. Kommissionen kompletterade akten genom att den 22 december 1999 sända in ytterligare ett antal handlingar och den 13 januari 2000 sända in en inofficiell engelsk översättning av de turkiska import- och exportdeklarationer som fanns i akten.
- 105 Efter anmodan av förstainstansrätten deltog samtliga sökande (med undantag av Elta) samt kommissionen och Republiken Frankrike den 6 december 1999 i ett informellt sammanträde för att organisera genomgången av den akt som lämnades in den 29 november 1999 samt förhandlingen.
- 106 Efter att parterna hade fått yttra sig förenade förstainstansrättens ordförande (tredje avdelningen) därefter genom beslut av den 10 januari 2000 målen vad gäller det muntliga förfarandet och den slutgiltiga domen.

- 107 Sökandenas och Republiken Frankrikes genomgång vid förstainstansrättens kansli av den akt som lämnades in den 29 november 1999 påbörjades den 17 januari 2000 och avslutades den 28 februari 2000. Till följd av genomgången inkom dessa parter med yttranden under januari, februari och mars 2000. Kommissionen besvarade dessa yttranden genom en skrivelse av den 24 mars 2000.
- 108 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (tredje avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet. Såsom processledande åtgärd anmodade rätten parterna att besvara vissa frågor, antingen skriftligen eller muntligen vid förhandlingen. Parterna har efterkommit dessa anmodanden.
- 109 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid en offentlig förhandling den 10 juli 2000.

Parternas yrkanden

- 110 Kaufring (T-186/97) har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara beslut REM 15/96,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

111 Crown (T-187/97) har yrkat att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara beslut REM 19/96,

- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

112 Profex (T-190/97) har yrkat att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara beslut REM 20/96,

- ålägga kommissionen att bifalla ansökan om eftergift av tullar,

- fastställa att domen får verkställas utan hinder av att den inte vunnit laga kraft, mot ställande av säkerhet om så anses nödvändigt,

- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

113 Horten (T-191/97) har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara beslut REM 14/96,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

114 Dr. Seufert (T-192/97) har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara beslut REM 21/96,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

115 Grundig (T-210/97) har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara beslut REM 17/96,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

116 Hertie (T-211/97) har yrkat att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara beslut REM 18/96,

- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

117 Elta (T-293/97) har yrkat att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara beslut REM 16/96,

- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

118 Lema (T-216/97) har yrkat att förstainstansrätten skall

- upphäva beslut REC 8/96,

- fastställa att uppbörd av de omtvistade tullarna inte skall ske i efterhand,

— i andra hand fastställa att tullarna skall efterges,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

119 Masco (T-217/97 och T-218/97) har yrkat att förstainstansrätten skall

— upphäva besluten REC 7/96 och REC 9/96,

— fastställa att uppbörd av de omtvistade tullarna inte skall ske i efterhand,

— i andra hand fastställa att tullarna skall efterges,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

120 DFDS (T-279/97) har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara beslut REM 26/96,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

121 Wilson (T-280/97) har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara beslut REM 27/96,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

122 Miller (T-147/99) har yrkat att förstainstansrätten skall

— i första hand ogiltigförklara beslut REC 3/98 och förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna,

— i andra hand förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna,

— i tredje hand förplikta kommissionen att bära sin rättegångskostnad.

123 Förbundsrepubliken Tyskland har yrkat att förstainstansrätten skall ogiltigförklara de beslut som är föremål för talan i mål T-186/97, T-187/97, T-190/97—T-192/97 och T-210/97.

124 Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland har yrkat att förstainstansrätten skall ogiltigförklara de beslut som är föremål för talan i mål T-186/97, T-187/97, T-190/97—T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97—T-218/97, T-279/97, T-280/97 och T-293/97.

125 Republiken Frankrike har yrkat att förstainstansrätten skall ogiltigförklara de beslut som är föremål för talan i mål T-186/97, T-187/97, T-190/97—T-192/97, T-210/97, T-211/97 och T-216/97—T-218/97.

126 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa sökandens i mål T-190/97 yrkanden att förstainstansrätten skall ålägga kommissionen att bifalla ansökan om eftergift och fastställa att domen får verkställas utan hinder av att den inte vunnit laga kraft, mot ställande av säkerhet om så anses nödvändigt,

- avvisa yrkandena i mål T-216/97—T-218/97 att förstainstansrätten skall fastställa att uppbörd av tullarna inte skall ske i efterhand eller, i andra hand, att tullarna skall efterges,

 - avslå respektive talan om ogiltigförklaring i övrigt,

 - förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.
- 127 Vid förhandlingen uppgav Profex att bolaget återkallade sina yrkanden om att förstainstansrätten skulle ålägga kommissionen att bifalla bolagets ansökan om eftergift och fastställa att domen får verkställas utan hinder av att den inte vunnit laga kraft, mot ställande av säkerhet om så ansågs nödvändigt.
- 128 Även Lema och Masco uppgav att de återkallade sina yrkanden om att förstainstansrätten skulle fastställa att uppbörd av tullarna inte skulle ske i efterhand eller, i andra hand, att tullarna skulle efterges.
- 129 Det finns därför inte skäl för rätten att pröva huruvida förutsättningarna för prövning i sak av dessa yrkanden är uppfyllda eller huruvida yrkandena skall bifallas.

Rättsfrågan

- 130 Sökandena har till stöd för sin talan gjort ett stort antal invändningar som både avser åsidosättande av väsentliga formföreskrifter och överträdelse av materiella bestämmelser. Med hänsyn till de speciella omständigheterna i förevarande fall anser förstainstansrätten emellertid att grunden att rätten till försvar har åsidosatts skall behandlas först och därefter grunden att artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 har överträtts.

I — *Åsidosättande av rätten till försvar under det administrativa förfarandet*

A — *Förutsättningarna för prövning av denna grund i förevarande mål*

1. Parternas yrkanden

- 131 Crown, Dr. Seufert, Grundig och Miller har gjort gällande att deras rätt till försvar har åsidosatts under det administrativa förfarande som föregick de beslut som de har väckt talan mot. Vid förhandlingen klargjorde Kaufring, Profex, Horten, Hertie och Elta att även de åberopar denna till tvingande rätt hänförliga grund till stöd för sin talan.

- 132 Även Republiken Frankrike har åberopat denna grund i de mål som staten har intervenerat i, det vill säga mål T-186/97, T-187/97, T-191/97, T-192/97, T-210/97, T-211/97 och T-216/97—T-218/97.
- 133 Kommissionen har emellertid i mål T-186/97, T-191/97, T-211/97 och T-216/97—T-218/97 yrkat att denna grund skall avvisas, eftersom grunden inte har åberopats av sökandena, varför det skulle strida mot artikel 37 i EG-stadgan för domstolen att låta Republiken Frankrike åberopa grunden. Kommissionen har vidare hävdad att det vore egendomligt att låta en intervenient åberopa en sådan grund när den inte har åberopats av den part som principen i fråga är avsedd att skydda. Kommissionen har i detta avseende hänvisat till domstolens dom av den 17 mars 1993 i mål C-155/91, kommissionen mot rådet (C-155/91, REG 1993, s. I-939; svensk specialutgåva, tillägg, s. 97) samt generaladvokaten Lagranges förslag till avgörande inför domstolens dom av den 23 februari 1961 i mål 30/59, *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg mot Höga myndigheten* (REG 1961, s. 1, 59).

2. Förstainstansrättens bedömning

- 134 I detta hänseende konstaterar rätten endast att det framgår av fast rättspraxis att iakttagandet av rätten till försvar utgör en väsentlig formföreskrift och att åsidosättande därav kan prövas *ex officio* (domstolens domar av den 7 maj 1991 i mål C-291/89, *Interhotel mot kommissionen*, REG 1991, s. I-2257, punkt 14, och av den 2 april 1998 i mål C-367/95 P, *kommissionen mot Sytraval och Brink's France*, REG 1998, s. I-1719, punkt 67; se även förstainstansrättens dom av den 15 mars 2000 i de förenade målen T-25/95, T-26/95, T-30/95—T-32/95, T-34/95—T-39/95, T-42/95—T-46/95, T-48/95, T-50/95 till T-65/95, T-68/95—T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 och T-104/95, *Cimenteries CBR m.fl. mot kommissionen*, REG 2000, s. II-491, punkt 487).
- 135 Således skall förstainstansrätten i samtliga mål *ex officio* undersöka huruvida kommissionen under det administrativa förfarande som föregick de omtvistade besluten har iakttagit sökandenas rätt till försvar.

- 136 Förstainstansrätten finner vidare att kommissionen inte kan vinna gehör för sin ståndpunkt att den av Republiken Frankrike åberopade grunden att rätten till försvar har åsidosatts inte kan prövas.
- 137 Det framgår nämligen av ordalydelsen i artikel 116.4 i rättegångsreglerna att intervenienten visserligen inte kan utvidga de yrkanden som har anförts av den part som den stödjer, men att den fritt kan välja de grunder och argument som den vill anföra till stöd för dessa yrkanden (förstainstansrättens beslut av den 25 mars 1999 i mål T-37/97, *Forges de Clabecq* mot kommissionen, REG 1999, s. II-859, punkt 92).

B — Den i mål T-186/97, T-187/97, T-190/97—T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97—T-218/97, T-279/97, T-280/97 och T-293/97 åberopade grunden att sökandenas rätt till försvar har åsidosatts

1. Parternas argument

- 138 Grundig, Dr. Seufert och Crown har gjort gällande att kommissionen har åsidosatt deras rätt till försvar, eftersom kommissionen trots att bolagen uttryckligen hade begärt detta inte lät dem yttra sig innan den antog besluten om fastställande av att det i deras fall inte var berättigat att efterge tullarna. Enligt dessa sökande är rätten till försvar en allmän rättsprincip som kommissionen även i avsaknad av specifik reglering skall iaktta i alla förfaranden som kan leda till en rättsakt som går en person emot (domstolens dom av den 12 februari 1992 i mål C-48/90 och C-66/90, *Nederländerna m.fl. mot kommissionen*, REG 1992, s. I-565, punkt 44, svensk specialutgåva, tillägg, s. 43, av den 29 juni 1994 i mål C-135/92, *Fiskano mot kommissionen*, REG 1994, s. I-2885, punkterna 39 och 40, och av den 24 oktober 1996 i mål C-32/95 P, *kommissionen mot Lisrestal m.fl.*, REG 1996, s. I-5373, punkt 21).

- 139 Republiken Frankrike har gjort gällande att kommissionen även har åsidosatt Kaufnings, Crowns, Hortens, Dr. Seuferts, Grundigs, Herties, Lemas och Mascos rätt till försvar genom att inte klart uppge för parterna på vilken punkt de anklagades för att ha varit försumliga och inte ge dem tillfälle att bemöta denna anklagelse. Intervenienten hänvisar i detta avseende till förstainstansrättens dom av den 9 november 1995 i mål T-346/94, France-aviation mot kommissionen (REG 1995, s. II-2841) samt domen i det ovan i punkt 87 nämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen (punkt 78).
- 140 Kommissionen har bestridit att den borde ha givit sökandena tillfälle att yttra sig innan den antog de omtvistade besluten.
- 141 Kommissionen har därvid för det första erinrat dels om att den berörda personen inte formellt behöver delta i beslutsprocessen vid förfarandet för eftergift av tullar, dels om att domstolen vid upprepade tillfällen har bekräftat att detta förfarande erbjuder de berörda alla nödvändiga rättsliga garantier (domstolens dom av den 17 mars 1983 i mål 294/81, Control Data mot kommissionen, REG 1983, s. 911, punkt 17, av den 13 november 1984 i de förenade målen 98/83 och 230/83, Van Gend & Loos och Bosman mot kommissionen, REG 1984, s. 3763, punkt 8 och följande, och i det ovan i punkt 35 nämnda målet CT Control (Rotterdam) och JCT Benelux mot kommissionen, punkt 48). De formella bestämmelser som är tillämpliga i förevarande fall kan inte heller ifrågasättas på grund av jämförelsen med de tillämpliga processreglerna inom området för antidumpning, eftersom det rör sig om olika förfaranden.
- 142 För det andra anser kommissionen att de principer som har utvecklats i domen i det ovan i punkt 138 nämnda målet kommissionen mot Lisrestal m.fl. saknar relevans i förevarande mål, eftersom de rör ett annat typfall. Det omtvistade beslutet i det mål som gav upphov till nämnda dom antogs nämligen av kommissionen utan att det berörda företaget hade fått yttra sig, vare sig till den nationella förvaltningen eller till institutionen. I förevarande fall har sökandena

emellertid fått yttra sig till respektive nationella förvaltning och haft tillgång till alla avgörande sakuppgifter. Kommissionen har framhållit att den har fattat de omtvistade besluten på grundval av de akter som de nationella myndigheterna hade överlämnat, det vill säga på grundval av sakomständigheter som sökandena hade fått kännedom om och kunnat yttra sig över.

- 143 För det tredje har kommissionen framhållit att förstainstansrätten redan tidigare, i domen i det ovan i punkt 139 nämnda målet France-aviation mot kommissionen, har företagit en grundlig utredning av frågan huruvida det krävs ett kontradiktoriskt förfarande vid utredningen av frågan om eftergift av tullar och därvid inte har funnit att den bestämmelse som inte föreskriver att den berörda parten skall få yttra sig till institutionen är rättsstridig. Kommissionen har vidare påpekat att förstainstansrätten i nämnda dom endast har klargjort att kommissionen åsidosätter den kontradiktoriska principen när den fattar sitt beslut på grundval av ett ofullständigt ärende eller när den inte beaktar alla relevanta sakomständigheter på grund av att den nationella förvaltningen inte har hört alla berörda parter. Så är enligt kommissionen inte fallet i förevarande mål, eftersom dels antagandet av de omtvistade besluten föregicks av ett rättsenligt förfarande, där sökandena gavs alla möjligheter att framföra sina synpunkter till de nationella förvaltningarna, dels alla de omständigheter som sökandena ansåg vara väsentliga framgick av handlingarna i akterna.
- 144 Kommissionen har klargjort att den till följd av domen i det ovan i punkt 139 nämnda målet France-aviation mot kommissionen införde systemet med den berörda personens förklaring. Enligt detta system skall de nationella myndigheterna begära att den berörda personen bekräftar att den har tagit del av innehållet i den akt som myndigheterna skall överlämna till kommissionen och att den inte har något att tillägga. Om en sådan förklaring inte har gjorts skall begäran om eftergift avvisas. Kommissionen har framhållit att alla sökanden i förevarande fall med undantag för Grundig, Dr. Seufert och Crown har inkommit med en sådan förklaring. Beträffande Grundig, Dr. Seufert och Crown saknar det enligt kommissionens mening betydelse att dessa har vägrat att inkomma med en sådan förklaring, eftersom det vid en jämförelse mellan de ansökningar om eftergift som de har gjort inom ramen för det administrativa förfarandet och deras ansökningar om ogiltigförklaring av de beslut som antogs efter detta förfarande framgår att både kommissionen och den nationella myndigheten hade kännedom om alla relevanta omständigheter vid det tillfälle då besluten antogs.

- 145 För det fjärde anser kommissionen att Republiken Frankrikes hänvisning till de principer som förstainstansrätten slog fast i domen i det ovan i punkt 87 nämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen saknar relevans, eftersom sakomständigheterna i det målet skiljer sig från omständigheterna i förevarande mål. I det målet slog förstainstansrätten nämligen fast att kommissionen i fallet i fråga var den enda som hade tillgång till de uppgifter som behövdes för att undersöka frågan om förmånsbehandling. Så är enligt kommissionen inte fallet i förevarande mål. Dessutom anser kommissionen att iakttagandet av rätten till försvar i ett förfarande som inleds mot en person och som kan leda till en rättsakt som går denna person emot inte nödvändigtvis innebär ett krav på att personen ges möjlighet att yttra sig till själva institutionen.
- 146 Kommissionen har i detta hänseende erinrat om att det finns ett flertal förfaranden inom vilka den berörda personen endast får yttra sig till de nationella myndigheterna och inte till kommissionens avdelningar. Som exempel har kommissionen hänvisat till förfarandet för befrielse från tull vid import av vetenskaplig utrustning och till domstolens rättspraxis avseende iakttagande av rätten till försvar inom ramen för detta förfarande (domstolens domar i det ovan i punkt 141 nämnda målet Control Data mot kommissionen samt av den 8 mars 1988 i mål 43/87, Nicolet Instrument, REG 1988, s. 1557).
- 147 Kommissionen har slutligen framhållit att iakttagande av rätten till försvar inom ramen för det nationella förfarandet vid eftergift av tullar inte skall förväxlas med iakttagandet av denna rätt inom ramen för gemenskapsförfarandet. I den mån den berörda personen önskar bestrida riktigheten av de uppgifter som de nationella myndigheterna har överlämnat till kommissionen skall talan enligt kommissionens uppfattning väckas vid nationell domstol.

2. Förstainstansrättens bedömning

- 148 Rätten erinrar inledningsvis om att det administrativa tullförfarandet för eftergift av importtullar såsom det har bestämts genom förordning nr 2454/93 i ett första

stadium äger rum på nationell nivå. Den betalningsskyldige skall nämligen lämna in sin ansökan om eftergift till den nationella myndigheten, som skall fatta beslut enligt artikel 899 och följande i förordning nr 2454/93, i vilka ett antal typfall anges där eftergift kan eller inte kan medges. Ett sådant beslut kan underställas nationella domstolars kontroll enligt artikel 243 i tullkodexen, och dessa kan begära förhandsavgörande av domstolen i enlighet med artikel 177 i EG-fördraget (nu artikel 234 EG; se särskilt domstolens dom av den 26 juni 1990 i mål C-64/89, Deutsche Fernsprecher, REG 1990, s. I-2535, punkt 13).

- 149 Om den nationella myndigheten gör bedömningen att den inte kan fatta beslut på grundval av ovannämnda bestämmelser och ansökan om eftergift är bestyrkt med bevis som kan ge upphov till en särskild situation till följd av omständigheter under vilka inget bedrägeri eller klar försumlighet kan tillskrivas personen i fråga, skall myndigheten emellertid överlämna ärendet till kommissionen (artikel 905 i förordning nr 2454/93). Under detta andra stadium, som uteslutande äger rum på gemenskapsnivå, skall kommissionen, efter att ha samrått med en grupp experter som består av företrädare från alla medlemsstaterna, besluta om det är berättigat med eftergift. Detta beslut kan underställas rättslig kontroll på gemenskapsnivå enligt artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget (nu artikel 230 fjärde stycket EG i ändrad lydelse).
- 150 Förordning nr 2454/93 föreskriver sålunda endast kontakter mellan den som begär eftergift och den nationella myndigheten och mellan den nationella myndigheten och kommissionen. Ingen direktkontakt mellan den som begär eftergift och kommissionen föreskrivs (domen i det ovan i punkt 139 nämnda målet France-aviation mot kommissionen, punkt 30).
- 151 Rätten erinrar emellertid om att iakttagandet av rätten till försvar enligt fast rättspraxis i alla förfaranden som inleds mot en person och som kan leda till en rättsakt som går denna person emot utgör en grundläggande gemenskapsrättslig

princip som skall säkerställas även i avsaknad av reglering av förfarandet (domarna i de ovan i punkt 138 nämnda målen Nederländerna m.fl. mot kommissionen, punkt 44, det ovan i punkt 138 nämnda målet Fiskano mot kommissionen, punkt 39, samt det ovan i punkt 138 nämnda målet kommissionen mot Lisrestal m.fl., punkt 21).

- 152 Med hänsyn till att kommissionen har ett utrymme för skönmässig/bedömning när den fattar ett beslut med tillämpning av generalklausulen grundad på skälighet i artikel 13 i förordning nr 1430/79, är det av ännu större vikt att rätten att yttra sig säkerställs i förfaranden om eftergift eller återbetalning av importtullar (förstainstansrättens domar i det ovan i punkt 139 nämnda målet France-aviation mot kommissionen, punkt 34, det ovan i punkt 87 nämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen, punkt 77, av den 17 september 1998 i mål T-50/96, Primex Produkte Import-Export m.fl. mot kommissionen, REG 1998, s. II-3773, punkt 60, samt av den 18 januari 2000 i mål T-290/97, Mehibas Dordtselaan mot kommissionen, REG 2000, s. II-15, punkt 46; se även för ett liknande resonemang generaladvokaten Mischos förslag till avgörande inför domstolens dom av den 19 oktober 2000 i mål C-15/99, Hans Sommer, REG 2000, s. I-8989, punkterna 78—86). Denna slutsats gör sig i särskilt hög grad gällande i fall där kommissionen inom ramen för sin exklusiva behörighet enligt artikel 905 i förordning nr 2454/93 har för avsikt att avvika från den nationella myndighetens bedömning av huruvida förutsättningarna i artikel 13 i förordning nr 1430/79 är uppfyllda (domen i det ovan i punkt 139 nämnda målet France-aviation mot kommissionen, punkt 36).
- 153 Iakttagandet av rätten till försvar i alla förfaranden som inleds mot en person och som kan leda till en rättsakt som går denna person emot innebär ett krav på att denne bereds tillfälle att på ett ändamålsenligt sätt tillkännage sin ståndpunkt, åtminstone beträffande de omständigheter som kommissionen har anfört mot honom för att motivera sitt beslut (se för ett liknande resonemang domarna i det ovan i punkt 138 nämnda målet Fiskano mot kommissionen, punkt 40 samt de ovan i punkt 138 nämnda målen kommissionen mot Lisrestal m.fl., punkt 21).
- 154 Det står emellertid klart att ingen sökande i förevarande mål gavs möjlighet att innan de omtvistade besluten antogs ta ställning och meningsfullt framlägga sin åsikt om de omständigheter som kommissionen beaktade då den slog fast att det inte var berättigat att medge eftergift.

- 155 Detta är i högsta grad anmärkningsvärt eftersom kommissionen hade för avsikt att avvika från de nationella myndigheternas uppfattning angående huruvida förutsättningarna i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 var uppfyllda, i synnerhet beträffande frågan huruvida klar försumlighet skulle läggas sökandena till last.
- 156 I den akt som de franska myndigheterna överlämnade till kommissionen till följd av Mascos och Lemas ansökningar uttryckte myndigheterna nämligen klart att misstaget inte hade kunnat upptäckas av importörerna, som således skulle anses ha handlat i god tro. Vidare gjorde de tyska myndigheterna i målen T-186/97, T-187/97, T-190/97—T-192/97, T-210/97, T-211/97 och T-293/97 bedömningen att ingen klar försumlighet och inget bedrägeri kunde läggas sökandena till last. Slutligen bedömde de nederländska myndigheterna i målen T-279/97 och T-280/97 att sökandena hade handlat i god tro och att de inte kunde lastas för någon försumlighet.
- 157 Kommissionen konstaterade emellertid för första gången i de omtvistade besluten dels att ”bestämmelserna i fråga var kända och relativt enkla avseende förutsättningarna för att utfärda [A.TR.1-varucertifikat] och att den berörda personen därför måste ha känt till bestämmelserna”, dels att ”en aktsam aktör borde ha tvivlat starkt på att [A.TR.1.-varucertifikaten] var giltiga”. Till svar på en skriftlig fråga av förstainstansrätten klargjorde kommissionen i detta avseende att den ansåg att samtliga sökande kunde lastas för klar försumlighet.
- 158 Rätten noterar vidare att kommissionen för första gången i de omtvistade besluten uppgav att den bedömde att de turkiska tullmyndigheter som hade utfärdat A.TR.1-varucertifikaten hade vilselett av de turkiska exportörernas oriktiga deklARATIONER, utan att sökandena i fråga i förväg hade fått kännedom om denna ståndpunkt, som dock var avgörande.

- 159 Kommissionen har genom att anta de omtvistade besluten utan att de sökande som här är i fråga hade givits möjlighet att i förväg på ett meningsfullt sätt ta ställning till de anklagelser som framfördes åsidosatt dessa sökandes rätt till försvar.
- 160 Denna slutsats motsägs inte av den omständigheten att de flesta sökande avgav en förklaring att den akt som de nationella myndigheterna överlämnade till kommissionen var fullständig och att de inte hade något att tillägga. Förstainstansrätten har i detta avseende i domen i det ovan i punkt 152 nämnda målet Mehibas Dordtselaan mot kommissionen (punkt 44) funnit att "även om systemet således gör det möjligt för den berörde att på ett effektivt sätt utöva sin rätt att yttra sig under det första stadiet av det administrativa förfarandet, som sker på nationell nivå, säkerställer det däremot inte alls att rätten till försvar iakttas under det andra stadiet av detta förfarande, som sker inför kommissionen, när de nationella myndigheterna en gång har hänfört ärendet dit. Ärendeförklaringen avges nämligen vid en tidpunkt då kommissionen ännu inte har haft möjlighet att undersöka den berördes situation eller, *a fortiori*, att preliminärt ta ställning till dennes ansökan om återbetalning".
- 161 Rätten understryker vidare att det har liten betydelse huruvida de omtvistade besluten endast är grundade på handlingarna i de akter som de nationella myndigheterna hade överlämnat, det vill säga på faktiska omständigheter som sökandena kände till och hade kunnat yttra sig över, vilket kommissionen har gjort gällande. Även om detta påstående stämmer, medförde nämligen den omständigheten att svaranden hade för avsikt att avvika från de nationella myndigheternas ståndpunkt och besluta att sökandena inte var berättigade till eftergift av tullarna i sig en skyldighet för svaranden att upplysa sökandena om sina skäl för ett sådant beslut och att ge sökandena möjlighet att ta ställning till dessa skäl.
- 162 Med beaktande av det anförda finner rätten att de omtvistade besluten i mål T-186/97, T-187/97, T-190/97—T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97—T-218/97, T-279/97, T-280/97 och T-293/97 har antagits efter ett

rättsstridigt förfarande, eftersom ingen av sökandena har givits möjlighet att ta ställning och framlägga sin åsikt om relevansen i de omständigheter som har lagts dem till last.

- 163 Talan mot dessa beslut skall således vinna bifall på den grunden att rätten till försvar har åsidosatts.

C — Åsidosättande av rätten till försvar i mål T-147/99

1. Millers argument

- 164 Det är ostridigt mellan Miller (T-147/99) och kommissionen att det omtvistade beslutet i detta mål till skillnad från de omtvistade besluten i de andra förenade målen antogs i enlighet med det nya förfarande som regleras i artiklarna 872a (avseende avstående från uppbörd) och 906a (avseende eftergift) i förordning nr 2454/93, enligt vilka den berörda personen skall få yttra sig innan ett beslut som innebär avslag för honom fattas (se ovan, punkterna 40 och 45). Det var enligt dessa bestämmelser som kommissionen genom en skrivelse av den 24 november 1998 upplyste Miller om varför den fann att det inte framstod som berättigat att avstå från uppbörd eller att bevilja eftergift av importtullar i enlighet med bolagets framställan. Bolaget tog genom sin skrivelse av den 22 januari 1999 ställning till dessa omständigheter.
- 165 Miller har emellertid gjort gällande att bolagets rätt till försvar har åsidosatts inom ramen för det administrativa förfarandet, eftersom kommissionen nekade bolaget tillgång till vissa handlingar. Denna grund består av två delar.

- 166 Som första delgrund har Miller gjort gällande att kommissionen har åsidosatt bolagets rätt till försvar, eftersom den inte inom ramen för det administrativa förfarandet gav bolaget tillgång till de handlingar som den skulle grunda det omtvistade beslutet på.
- 167 Miller har härvid anfört att förstainstansrätten i domen i det ovan i punkt 87 nämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen (punkt 80) bekräftade att principen om rätten till försvar inte endast förutsätter att den berörda parten skall ges möjlighet att meningsfullt framlägga sin åsikt om relevansen i de omständigheter som läggs honom till last som grund för det omtvistade beslutet, utan även att han skall beredas tillfälle att ta ställning till de handlingar som gemenskapsinstitutionen har fattat nämnda beslut på grundval av.
- 168 Miller anser i synnerhet att det var i strid med dessa förutsättningar som kommissionen inte gav bolaget tillgång till uppdragsrapporten samt till de övriga handlingar som var relaterade till denna. Bolaget har framhållit att det klart framgår av det fjärde och femte övervägandet till det omtvistade beslutet att detta är grundat på resultatet av uppdraget. Bolaget har vidare påpekat att det skäl som har anförts till stöd för att vägra sådan tillgång — nämligen att uppdragsrapporten inte behövde kommuniceras eftersom den endast bekräftade att A.TR.1-varucertifikaten var ogiltiga, vilket de nationella myndigheterna inte bestred — inte var hållbart. Skälet är nämligen enligt Millers uppfattning oriktigt i sak. I motsats till vad kommissionen har hävdats framgår de omständigheter som denna har grundat sin bedömning på (det vill säga att de turkiska tullmyndigheterna hade vilseletts av exportörernas falska deklARATIONER) inte av några andra handlingar som Miller hade kunnat ta del av, och dessa omständigheter motsades klart av de belgiska myndigheterna. Vidare är skälet juridiskt felaktigt, eftersom det enligt Millers uppfattning framgår av fast rättspraxis att kommissionen inte får vägra att lämna ut handlingar med motiveringen att den inte finner det meningsfullt för andra att ta del av dem (domen i det ovan i punkt 87 nämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen, punkt 81).

- 169 Som andra delgrund har Miller gjort gällande att dess rätt till försvar även har åsidosatts då kommissionen trots en begäran från bolagets sida inte gav detta tillgång till de övriga icke-konfidentiella administrativa handlingar som hörde till målet.

2. Kommissionens argument

- 170 Kommissionen har medgivit att iakttagandet av rätten till försvar utgör en grundläggande gemenskapsrättslig princip samt att rätten att få ta del av handlingarna i ärendet är nära förknippad med denna princip, men bestridit att den skulle ha åsidosatt Millers rätt till försvar inom ramen för det administrativa förfarandet.
- 171 Kommissionen har anfört att den inom ramen för ett eftergiftsförfarande endast kan grunda sitt beslut på de handlingar som de nationella myndigheterna har överlämnat och som den berörda personen har kunnat ta del av hos dessa.
- 172 Kommissionen har i detta hänseende erinrat om att förstainstansrätten i domen i det ovan i punkt 139 nämnda målet France-aviation mot kommissionen fann att sökandens rätt att yttra sig i ett eftergiftsförfarande bör säkerställas först och främst i förhållandet mellan den berörda personen och den nationella myndigheten samt att institutionens enda skyldighet gentemot personen är att försäkra sig om att den akt som de nationella myndigheterna har överlämnat är fullständig och att den berörda personen har kunnat ta del av handlingarna i den. I förevarande fall har Miller dock bekräftat att bolaget har fått tillgång till de belgiska myndigheternas handlingar.
- 173 Kommissionen anser därför att Millers rätt till försvar har iakttagits, eftersom kommissionen har grundat det omtvistade beslutet på handlingar som denna part har tagit del av eller i vart fall har kunnat ta del av.

- 174 Beträffande uppdragsrapporten har kommissionen påpekat att den i regel kommunicerar sådana interna rapporter med de berörda parterna innan den fattar beslut i fall där den avser hänvisa till rapporten i beslutsmotiveringen.
- 175 I förevarande fall kommunicerade den emellertid inte uppdragsrapporten, eftersom denna endast innehöll uppgifter om faktiska omständigheter som den berörda personen redan hade fått kännedom om genom tillgången till handlingarna i de nationella myndigheternas akt.
- 176 Kommissionen anser för övrigt att Millers ståndpunkt att bolaget borde ha fått tillgång till samtliga icke-konfidentiella administrativa handlingar som hörde till målet är felaktig.

3. Förstainstansrättens bedömning

- 177 Rätten behandlar nedan Millers grund att dess rätt till försvar har åsidosatts endast med avseende på den första delgrunden.
- 178 Det är ostridigt mellan parterna att kommissionen genom sin skrivelse av den 24 november 1998 gav Miller tillfälle att ta ställning till den motivering som låg till grund för kommissionens avsikt att fatta det omtvistade beslutet samt att Miller tog ställning till denna motivering genom en skrivelse av den 22 januari 1999.
- 179 Förstainstansrätten erinrar emellertid om att principen om rätten till försvar inte enbart förutsätter att den berörde skall ges möjlighet att meningsfullt framlägga

sin åsikt om omständigheternas relevans, utan även att han skall beredas tillfälle att ta ställning till åtminstone de handlingar som gemenskapsinstitutionen har beaktat (dom av den 21 november 1991 i mål C-269/90, Technische Universität München, REG 1991, s. I-5469, punkt 25, svensk specialutgåva, volym 11, s. 453, av den 21 september 2000 i mål C-462/98 P, Mediocurso mot kommissionen, REG 2000, s. I-7183, punkterna 36 och 37; domarna i det ovan i punkt 139 nämnda målet France-aviation mot kommissionen, punkt 32, det ovan i punkt 87 nämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen, punkt 80, samt det ovan i punkt 152 nämnda målet Primex Produkte Import-Export m.fl. mot kommissionen, punkt 63).

- 180 Det skall således utredas huruvida Miller i förevarande fall har haft tillfälle att ta ställning till de handlingar som kommissionen har grundat det omtvistade beslutet på.
- 181 Kommissionen har i detta avseende hävdad att den endast har grundat det omtvistade beslutet på de handlingar som de belgiska myndigheterna hade överlämnat och som sökanden hade kunnat ta del av, vilket framgår av bolagets skrivelse av den 24 april 1998.
- 182 Rätten noterar emellertid att de belgiska myndigheternas akt, såsom Miller har framhållit, varken innehöll uppdragsrapporten eller bilagorna till denna rapport.
- 183 Det framgår emellertid klart av det omtvistade beslutet att detta åtminstone delvis är grundat på omständigheter som konstaterades under kontrolluppdraget och som angavs i nämnda rapport. I femte och sjätte övervägandet till det omtvistade beslutet anges sålunda följande:

”Vid en kontroll som genomfördes i Turkiet av representanter från Europeiska gemenskapernas kommission samt från flera medlemsstaters tullmyndigheter

konstaterades i slutet av år 1993 att de behöriga myndigheterna i Turkiet attesterade certifikat utan att någon utjämningstull togs ut. Turkiet hade i själva verket aldrig infört några bestämmelser om uttag av en eventuell utjämningstull i sin rättsordning. Sådana bestämmelser saknades från år 1973 fram till år 1994.

Med stöd av resultaten av kontrollen har det kunnat fastställas att de certifikat som har företetts och attesterats av den turkiska tullen i förevarande fall var ogiltiga, eftersom de i själva verket avsåg TV-apparater som hade tillverkats i Turkiet och innehöll beståndsdelar med ursprung i tredje land som varken hade övergått till fri omsättning eller belagts med nämnda utjämningsavgift. Till följd härav kan dessa varor inte ha omfattats av bestämmelserna om den fria rörligheten då de importerades till gemenskapen.”

184 Kommissionen har inte bestridit att så är fallet. Den anser emellertid att det inte var nödvändigt att kommunicera uppdragsrapporten med sökanden, eftersom den endast bekräftade omständigheter som bolaget hade kunnat få kännedom om inom ramen för det administrativa förfarandet hos de belgiska myndigheterna.

185 Detta argument kan inte godtas. Det ankommer nämligen inte på kommissionen att avgöra vilken relevans eller vilket intresse olika handlingar kan ha för en parts försvar. Som förstainstansrätten fann i domen i det ovan i punkt 87 nämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen (punkt 81) kan det inte uteslutas att handlingar som kommissionen inte har ansett relevanta kan vara av intresse för sökanden. Om kommissionen från det administrativa förfarandet ensidigt kunde utesluta handlingar som eventuellt är till förfång för den, skulle detta kunna innebära ett grovt åsidosättande av rätten till försvar för den som har begärt eftergift av importtullar (se för ett liknande resonemang förstainstansrättens dom

av den 29 juni 1995 i mål T-36/91, ICI mot kommissionen, REG 1995, s. II-1847, punkt 93).

- 186 Vidare kan den av kommissionen åberopade omständigheten, att uppdragsrapporten endast bekräftade sakomständigheter som sökanden hade fått kännedom om inom ramen för det administrativa förfarandet hos de belgiska myndigheterna och som inte hade bestridits, inte rättfärdiga institutionens vägran att kommunicera rapporten, även om påståendet skulle vara riktigt. Det kan nämligen inte uteslutas att uppdragsrapporten innehåller vissa sakuppgifter med stöd av vilka sökanden hade kunnat visa att den i förevarande fall hade rätt till eftergift av tullar.
- 187 Rätten finner slutligen att det ankom på kommissionen att försäkra sig om att Miller på ett meningsfullt sätt hade kunnat ta ställning till uppdragsrapporten antingen inom ramen för det nationella förfarandet eller inom ramen för förfarandet hos kommissionen, eftersom kommissionen hade för avsikt att åtminstone delvis grunda det omtvistade beslutet på denna handling. Det framgår emellertid klart av handlingarna i målet att Miller inte har fått tillgång till rapporten under något av dessa förfaranden.
- 188 Beträffande svarandens argument avseende Millers förklaring, enligt vilken den akt som de belgiska myndigheterna överlämnade till kommissionen var fullständig och bolaget inte hade något att tillägga, erinrar rätten endast om att ett sådant system, såsom har framhållits ovan i punkt 160, inte kan säkerställa att rätten till försvar iakttas inom ramen för förfarandet hos kommissionen.
- 189 Med hänsyn till det anförda finner rätten att kommissionen har åsidosatt Millers rätt till försvar, eftersom denna part inte har givits möjlighet att på ett meningsfullt sätt ta ställning till uppdragsrapporten och bilagorna till denna.

II — *Grunden att artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 har åsidosatts då kommissionen i de omtvistade besluten fastställde att det inte var berättigat att efterge tullarna*

A — *Parternas argument*

- 190 Samtliga sökande och intervenienter har gjort gällande att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning då den i de omtvistade besluten fann att förutsättningarna i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 beträffande eftergift av importtullar — det vill säga dels att det rör sig om en särskild situation, dels att varken klar försumlighet eller bedrägeri kan tillskrivas den berörda personen — inte var uppfyllda i förevarande fall.
- 191 Svaranden har bestridit att den gjorde en oriktig bedömning då den i de omtvistade besluten slog fast att förutsättningarna i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 inte var uppfyllda i förevarande fall.
- 192 Svaranden har erinrat om att det framgår av rättspraxis att artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 och artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 har samma ändamål, nämligen att begränsa betalning i efterhand av import- eller exporttullar till de fall där en sådan betalning är berättigad och där den är förenlig med en grundläggande princip, såsom principen om skydd för berättigade förväntningar. Frågan om klar försumlighet eller bedrägeri i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 motsvarar således frågan huruvida misstaget kunde upptäckas i den mening som avses i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 (se domstolens dom av den 1 april 1993 i mål C-250/91, Hewlett Packard France, REG 1993, s. I-1839, punkt 46, samt förstainstansrättens dom av den 5 juni 1996 i mål T-75/95, Günzler Aluminium mot kommissionen, REG 1996, s. II-497, punkt 55). Eftersom förutsättningarna i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 är kumulativa har det vidare liten betydelse huruvida en särskild

situation föreligger då klar försumlighet eller bedrägeri kan tillskrivas den berörda personen. Slutligen har kommissionen anfört att tullmyndighetens misstag under vissa omständigheter kan utgöra en särskild situation enligt artikel 13 i förordning nr 1430/79 (domen i det ovannämnda målet Hewlett Packard France, punkterna 42—44).

- 193 Med hänvisning till denna rättspraxis har svaranden för det första gjort gällande att underlåtenheten att ta ut utjämningsavgiften i motsats till vad sökandena och intervenienterna har hävdad inte beror på ett misstag som kan hänföras till de behöriga myndigheternas eget aktiva handlande, varför denna omständighet inte utgör en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79.
- 194 Enligt kommissionens uppfattning har nämligen de turkiska tullmyndigheterna, som skall betraktas som behöriga myndigheter enligt artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 (domstolens dom av den 14 maj 1996 i de förenade målen C-153/94 och C-204/94, Faroe Seafood m.fl., REG 1996, s. I-2509, punkt 88), såsom fastslogs i de omtvistade besluten, vilseletts av felaktiga deklARATIONER från de turkiska exportörerna, som i fält 13 på A.TR.1-varucertifikaten bekräftade att förutsättningarna för att utfärda certifikat var uppfyllda. Det framgår emellertid enligt kommissionens mening av rättspraxis (se särskilt domen i det ovannämnda målet Faroe Seafood, punkt 92) samt av artikel 4.2 c i förordning nr 3799/86 eller i förekommande fall av artikel 904 i förordning nr 2454/93 att god tro om förfalskade certifikat inte i sig utgör en omständighet som berättigar till eftergift.
- 195 Vidare kan inte den omständigheten att tullmyndigheterna inte ifrågasatte handlingarna ge upphov till berättigade förväntningar, såvida inte myndigheterna kände till alla omständigheter av vikt och importören förlitade sig på att myndigheterna kände till dessa (domen i det ovan i punkt 194 nämnda målet Faroe Seafood m.fl., punkterna 93—95). I förevarande fall har sökandena emellertid inte kunnat visa att så var fallet.

- 196 I motsats till vad vissa sökanden och intervenienter har hävdad, medförde de turkiska tullmyndigheternas förvaltning av exportincitamentsprogrammet nämligen enligt kommissionens mening inte att myndigheterna utfärdade de omtvistade certifikaten med vetskap om att TV-apparaterna innehöll beståndsdelar med ursprung i tredje land som inte hade övergått till fri omsättning i Turkiet. Eftersom de turkiska tillverkarna förutom beståndsdelarna med ursprung i tredje land även kunde importera beståndsdelar med ursprung i gemenskapen inom ramen för exportincitamentsprogrammet kunde tullmyndigheterna utfärda giltiga A.TR.1-varucertifikat för varor som innehöll sådana beståndsdelar. Kommissionen har vidare påpekat att handlingarna om exportincitamentprogrammet, det vill säga "export promotion document" och "export declarations", inte innehöll några precisa uppgifter om slag, ursprung eller värde av beståndsdelarna i TV-apparaterna. Till skillnad från de turkiska exportörerna kunde de turkiska tullmyndigheterna därför inte känna till alla relevanta omständigheter.
- 197 Kommissionen har i detta avseende påpekat att det, eftersom det står klart att de turkiska exportörerna inkom med falska deklARATIONER och att en tullskuld har uppstått, inte ankommer på kommissionen utan på sökandena att visa att de turkiska tullmyndigheterna inte vilseleddes av dessa deklARATIONER.
- 198 Kommissionen har vidare gjort gällande att den turkiske lagstiftarens underlåtenhet att införliva bestämmelserna om utjämningsavgift inte har kunnat ge upphov till en berättigad förväntning hos sökandena på att A.TR.1-varucertifikaten var korrekta. Denna omständighet hindrade nämligen inte exportörerna från att antingen avstå från att erhålla sådana certifikat eller, som kommissionen har framhållit i de omtvistade besluten, uppfylla förutsättningarna för att erhålla certifikaten på annat sätt, det vill säga genom att överföra beståndsdelarna med ursprung i tredje land till fri omsättning när de importerades till Turkiet.
- 199 Om de turkiska tullmyndigheternas attestering av A.TR.1-varucertifikaten ansågs kunna ge upphov till en berättigad förväntning hos sökandena, skulle detta vidare

enligt kommissionens mening leda dels till att det blir omöjligt att uppbära tullar i efterhand i något fall, dels till ett förnekande av att ekonomiska aktörer löper en kommersiell risk.

- 200 Slutligen har kommissionen anfört att de turkiska myndigheterna i allmänhet inte skall förväxlas med de turkiska tullmyndigheterna med avseende på begreppet "behöriga myndigheter" i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79. Nämda artikel gäller endast fall där ett misstag är "de behöriga myndigheternas eget" fel, det vill säga tullmyndigheternas (domstolens dom av den 27 juni 1991 i mål C-348/89, Mecanarte, REG 1991, s. I-3277). Kommissionen har även framhållit att det framgår av motiveringen till de omtvistade besluten att dessa endast avser de turkiska tullmyndigheternas misstag. Kommissionen har slutligen bestridit att det skulle finnas ett tyst samförstånd mellan tullmyndigheterna och turkiska politiska instanser.
- 201 För det andra anser kommissionen, som den uppgav i de omtvistade besluten, att de turkiska tullmyndigheternas misstag, det vill säga underlåtenheten att ta ut en utjämningsavgift, lätt kunde upptäckas av sökandena, varför dessa skall lastas för klar försumlighet.
- 202 Kommissionen har uppgivit att det framgår klart av tilläggsprotokollet samt av de bestämmelser som står på baksidan av A.TR.1-varucertifikaten att vissa förutsättningar skall vara uppfyllda för att certifikaten skall kunna utfärdas.
- 203 Vidare kan tullmyndigheterna i importlandet enligt artikel 9 i ovannämnda beslut nr 5/72 utöver certifikatet kräva att importören i en deklaration intygar att varorna uppfyller de förutsättningar som krävs för att tilläggsprotokollets bestämmelser skall vara tillämpliga.

- 204 Mot bakgrund av dessa bestämmelser och på grund av sökandenas skyldighet att iaktta aktsamhet, borde dessa ha underrättat sig om huruvida nämnda förutsättningar var uppfyllda samt begärt att deras leverantörer vid äventyr av hävning skulle uppge ursprung och tullstatus för beståndsdelarna i TV-apparaterna i fråga.
- 205 Enligt kommissionen gör sig denna ståndpunkt i särskilt hög grad gällande eftersom samtliga sökande hade mer eller mindre omfattande yrkesmässig erfarenhet av import av TV-apparater från Turkiet.
- 206 Kommissionen har i detta avseende bestridit den tyska regeringens argument att det inte kan begäras av exportörerna och importörerna att dessa skall vara bättre upplysta och iaktta större aktsamhet än den turkiska staten, svaranden eller associeringsrådet. Kommissionen har framhållit att det är de ekonomiska aktörerna som skall ta ansvar för de kommersiella transaktioner som de företar, eftersom det endast är de som antingen känner till sammansättning och tullstatus för de varor som de importerar och exporterar eller skall ta reda på dessa uppgifter.
- 207 Svaranden har i detta avseende hänvisat till domstolens dom av den 17 juli 1997 i mål C-97/95, Pascoal & Filhos (REG 1997, s. I-4209, punkt 59), där domstolen ansåg att "en ekonomisk aktör som har underrättats om det rättsläge som följer av bestämmelserna, i sin bedömning av fördelarna med handeln av varor som kan komma i åtnjutande av förmånstullar, måste ta hänsyn till riskerna på den marknad han undersöker och godta att de utgör normala olägenheter i handeln". I motsats till vad Republiken Frankrike har hävdats anser kommissionen att hänvisningen till denna dom är relevant, eftersom domstolen där besvarade frågan huruvida det står i strid med principerna om rättvisa, förbud mot obehörig vinst, proportionalitet, rättssäkerhet och god tro att ålägga en importör som har handlat i god tro att betala tull för en vara med avseende på vilken exportören har begått en tullöverträdelse som importören inte alls har varit delaktig i.

- 208 Kommissionen anser att den med rätta i de omtvistade besluten slog fast att det inte var berättigat att efterge importtullarna, eftersom det stod klart att en av förutsättningarna i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79, det vill säga avsaknaden av klar försumlighet, inte var uppfylld.
- 209 Det är därför endast i andra hand som kommissionen har bestridit sökandenas argument beträffande huruvida det föreligger särskilda situationer till följd av några andra omständigheter än de turkiska tullmyndigheternas misstag.
- 210 Kommissionen har i detta avseende hävdad att det för att en omständighet skall kunna betraktas som en "särskild situation" i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 måste finnas ett orsakssamband mellan denna omständighet och det utfärdande eller godkännande av certifikat för omsättning av varor som den betalningsskyldiges berättigade förväntningar bygger på. I förevarande fall är underlåtenheten att ta ut utjämningsavgiften — och följaktligen den ogiltighet som A.TR.1-varucertifikaten är behäftad med — emellertid endast en följd av att de turkiska tullmyndigheterna vilseleddes av de turkiska exportörernas felaktiga deklARATIONER. Det finns således inget orsakssamband mellan underlåtenheten och de övriga omständigheter som sökandena har åberopat, såsom de turkiska myndigheternas, kommissionens och associeringsrådets påstådda överträdelser eller de turkiska exportörernas inbetalning av utjämningsavgiften i efterhand.
- 211 Kommissionen har för övrigt bestridit att dessa påståenden är riktiga.
- 212 Sålunda anser kommissionen att den i motsats till vad vissa sökanden har hävdad inte har underlåtit att fullgöra sina skyldigheter inom ramen för tillämpningen av associeringsavtalet och tilläggsprotokollet.

- 213 Kommissionen har påpekat att den första "Ömsesidigt bistånd"-skrivelsen som den sände till medlemsstaterna sändes ut i januari 1989 till följd av ett klagomål från en tillverkarförening i gemenskapen, som hävdade att bidrag utgick till förmån för turkiska producenter, att tullar inte betalades för beståndsdelar med ursprung i tredje land samt att dumpning möjligen förekom. Då medlemsstaterna inte svarade sände kommissionen en andra "Ömsesidigt bistånd"-skrivelse till dem i februari 1991, i vilken de berörda medlemsstaterna kallades till ett sammanträde som hölls i Bryssel i mars 1991 och vid vilket möjligheten att genomföra ett kontrolluppdrag i Turkiet togs upp. Ett andra sammanträde ägde rum i Bryssel i februari 1992, vid vilket det konstaterades att vissa beståndsdelar som användes vid tillverkning av TV-apparater hade sydkoreanskt eller japanskt ursprung. Genom en skrivelse av den 9 augusti 1992 bad kommissionen därefter formellt om de turkiska myndigheternas bistånd samt om att ett möte skulle hållas för att förbereda ett kontrolluppdrag som skulle genomföras i Turkiet före årets utgång. Vid nämnda möte som ägde rum i februari 1993 upplystes kommissionen för första gången om att Republiken Turkiet inte hade infört utjämningsavgifter. Vid samma tidpunkt sände kommissionen en tredje "Ömsesidigt bistånd"-skrivelse till medlemsstaterna, i vilken dessa ombads att kontrollera att A.TR.1-varucertifikaten var giltiga. Slutligen ägde gemenskapsuppdraget, som ursprungligen var planerat till i april 1993, rum i oktober och november 1993.
- 214 Kommissionen är därför av uppfattningen att den med erforderlig skyndsamhet har vidtagit alla de åtgärder som var nödvändiga och möjliga i förevarande fall, eftersom endast medlemsstaterna hade tillräckliga befogenheter för att tillämpa de gemenskapsrättsliga tullbestämmelserna och kontrollera att de tillämpades, vilket tillhörde staternas ansvarsområde.
- 215 Beträffande den omständigheten att de turkiska tillverkarna har betalat in utjämningsavgifterna i efterhand efter krav från sina nationella myndigheter, har svaranden gjort gällande dels att denna omständighet inte har medfört att den tullskuld som uppstod till följd av importen av TV-apparaterna upphör att gälla, dels att de turkiska myndigheterna inte på ett tillfredsställande sätt tycks ha genomdrivit denna inbetalning.

B — Förstainstansrättens bedömning

1. Inledande synpunkter

a) Räckvidden för artikel 13.1 i förordning nr 1430/79

- 216 Rätten erinrar om att artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 enligt fast rättspraxis utgör en generalklausul grundad på skälighet (se särskilt domstolens dom av den 15 december 1983 i mål 283/82, Schoeller & Söhne mot kommissionen, REG 1983, s. 4219, punkt 7).
- 217 Enligt denna bestämmelse har den betalningsskyldige rätt till eftergift av importtullar om han visar dels att det föreligger en särskild situation, dels att varken klar försumlighet eller bedrägeri kan tillskrivas honom (se för ett liknande resonemang domen i det ovan i punkt 87 nämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen, punkt 134).
- 218 Det framgår av rättspraxis att en särskild situation anses föreligga i fall där den betalningsskyldige till följd av omständigheterna befinner sig i en undantags-situation jämfört med övriga aktörer som bedriver samma verksamhet (se domstolens domar av den 25 februari 1999 i mål C-86/97, Trans-Ex-Import, REG 1999, s. I-1041, punkterna 21 och 22, samt av den 7 september 1999 i mål C-61/98, De Haan, REG 1999, s. I-5003, punkterna 52 och 53) under förutsättning att han inte skulle ha lidit den skada som följer av att tullarna tas ut i efterhand om dessa omständigheter inte hade förelegat (domstolens dom av den 26 mars 1987 i mål 58/86, Coopérative agricole d'approvisionnement des Aviron, REG 1987, s. 1525, punkt 22).

- 219 Beträffande förutsättningen att ingen klar försumlighet och inget bedrägeri skall kunna tillskrivas den berörda personen fann domstolen i domen i det ovan i punkt 192 nämnda målet Hewlett Packard France (punkt 46) att artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 och artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 har samma ändamål, nämligen att begränsa betalning i efterhand av import- eller exporttullar till de fall där en sådan betalning är berättigad och där den är förenlig med en grundläggande princip, såsom principen om skydd för berättigade förväntningar. Frågan om misstaget kunde upptäckas i den mening som avses i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 motsvarar således frågan om klar försumlighet eller bedrägeri i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79, varför förutsättningarna i denna bestämmelse i förordning nr 1430/79 skall bedömas mot bakgrund av förutsättningarna i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79.
- 220 Eftersom förutsättningarna i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 enligt fast rättspraxis är kumulativa (domen i det ovan i punkt 192 nämnda målet Günzler Aluminium mot kommissionen, punkt 54, samt domstolens dom av den 26 november 1998 i mål C-370/96, Covita, REG 1998, s. I-7711, punkt 29), skall eftergift vägras om en av förutsättningarna inte är uppfyllda.

b) Kommissionens utrymme för skönsmässig bedömning i frågan huruvida förutsättningarna i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 är uppfyllda

- 221 Rätten konstaterar att alla gemenskapsorgan då de avser att fatta ett beslut därvid skall beakta samtliga relevanta sakuppgifter som de har fått kännedom om vid utförandet av sina uppgifter, vid äventyr att beslutet kan ogiltigförklaras på grund av felaktig bedömning. I ett enskilt fall anses de sakuppgifter vara relevanta som kan beaktas inom ramen för tillämpningen av de aktuella bestämmelserna.

- 222 Det framgår sålunda av rättspraxis att kommissionen vid sin bedömning av huruvida omständigheterna i ett fall ger upphov till en särskild situation, där ingen klar försumlighet och inget bedrägeri kan tillskrivas den berörda personen i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79, skall ta ställning till samtliga relevanta sakuppgifter (se för ett liknande resonemang domstolens dom av den 15 maj 1986 i mål 160/84, Oryzomyli Kavallas m.fl. mot kommissionen, REG 1986, s. 1633, punkt 16, samt domen i det ovan i punkt 139 nämnda målet France-aviation mot kommissionen, punkterna 34 och 36).
- 223 Denna skyldighet innebär att kommissionen i fall som de förevarande, där de betalningsskyldiga till stöd för sina anspråk på eftergift har åberopat att avtalsparterna har gjort sig skyldiga till allvarliga överträdelser vid tillämpningen av ett avtal som gemenskapen är bunden av, skall grunda sin bedömning av huruvida anspråken är berättigade på samtliga sakomständigheter som har samband med den omtvistade importen och som den har fått kännedom om inom ramen för sin övervakningsuppgift och sin uppgift att kontrollera tillämpningen av detta avtal.
- 224 Mot bakgrund av den skyldighet som har redogjorts för ovan i punkterna 221 och 222 och av den skälighetsprincip som artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 bygger på, kan kommissionen således inte bortse från relevanta uppgifter som den har fått kännedom om vid utförandet av sina uppgifter och som eventuellt hade kunnat berättiga de berörda parterna till eftergift, även om uppgifterna inte framgick av handlingarna i akten under förfarandet på nationell nivå.
- 225 Rätten erinrar vidare om att det framgår av domen i det ovan i punkt 87 nämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen (punkt 133) att kommissionen — även om den har ett visst utrymme för skönsmässig bedömning beträffande tillämpningen av artikel 13 i förordning nr 1430/79 (domen i det ovan i punkt 139 nämnda målet France-aviation mot kommissionen, punkt 34) — är skyldig att använda denna befogenhet så, att den faktiskt utverkar en jämvikt mellan å ena sidan gemenskapens intresse att säkerställa att tullbestämmelser följs och å andra sidan det intresse som en importör som har handlat i god tro har av att inte bära skador som överskrider den vanliga kommersiella risken. Kommissionen kan i sin undersökning av om ansökan om eftergift är berättigad

följaktligen inte nöja sig med att beakta importörens handlande. Den skall även bedöma vilken inverkan dess eget, i förekommande fall oriktiga, beteende har haft på den uppkomna situationen.

226 Vid utredningen av frågan huruvida kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning då den i de omtvistade besluten fann att förutsättningarna i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 inte var uppfyllda skall därför hänsyn tas till samtliga handlingar som har samband med tillämpningen av associeringsavtalets och tilläggsprotokollets bestämmelser avseende import av färgtelevisionsapparater från Turkiet under den omtvistade perioden och som kommissionen hade kännedom om vid den tidpunkt då den antog de omtvistade besluten.

227 Det är med utgångspunkt från dessa handlingar, som kommissionen har lämnat in till följd av en processledningsåtgärd den 29 oktober 1999, som rätten skall utreda dels huruvida omständigheterna i fallet ger upphov till en särskild situation, dels huruvida sökandena kan läggas någon klar försumlighet eller något bedrägeri till last.

2. Frågan huruvida förutsättningarna i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 är uppfyllda

a) Frågan huruvida en särskild situation föreligger

228 Samtliga sökande har i förevarande fall till stöd för sina anspråk på eftergift gjort gällande att avtalsparterna har gjort sig skyldiga till allvarliga överträdelser vid tillämpningen av associeringsavtalet och tilläggsprotokollet. De har hävdats att

dessa överträdelser ger upphov till en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79.

- 229 Kommissionen har inte bestridit att de turkiska myndigheterna har gjort sig skyldiga till ett antal överträdelser vid tillämpningen av associeringsavtalet och tilläggsprotokollet. Den anser emellertid att det inte är överträdelserna som är orsaken till att den omtvistade importen är rättsstridig. De turkiska tullmyndigheternas misstag beror nämligen enligt kommissionens mening på den omständigheten att myndigheterna vilseleddes av de turkiska exportörerna.
- 230 Rätten konstaterar emellertid inledningsvis att den omständigheten att de turkiska tullmyndigheterna har vilseletts av de turkiska exportörerna inte i sig utesluter att omständigheterna i fallet kan ge upphov till en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79.
- 231 Såsom domstolen slog fast i domen i det ovan i punkt 200 nämnda målet Mecanarte (punkterna 23 och 24), är den betalningsskyldiges berättigade förväntningar endast förtjänta av det skydd som föreskrivs i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 om det är de behöriga myndigheterna själva som har skapat grunden för den betalningsskyldiges berättigade förväntningar. Således är det endast de misstag som kan hänföras till de behöriga myndigheternas aktiva handlande och som den betalningsskyldige inte rimligen kunde ha uppträckt som kan ge rätt till avstående från uppbörd av tullar i efterhand. Denna förutsättning kan inte anses vara uppfylld när de behöriga myndigheterna har vilseletts beträffande till exempel varornas ursprung av den betalningsskyldiges felaktiga deklARATIONER, vilkas giltighet det inte ankommer på dessa myndigheter att kontrollera eller bedöma. I ett sådant fall är det enligt fast rättspraxis den betalningsskyldige som bär risken för att en kommersiell handling visar sig felaktig vid en senare kontroll.

- 232 Rätten framhåller emellertid att denna bedömning specifikt gäller artikel 5.2 i förordning nr 1697/79.
- 233 Förstainstansrätten erinrade i domen i det ovan i punkt 87 nämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen (punkterna 136—139) om att bestämmelserna i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 respektive artikel 13.1 i förordning nr 1430/79, även om de visserligen har samma ändamål, inte sammanfaller. Den förstnämnda har nämligen ett mer begränsat syfte än den sistnämnda, eftersom den endast syftar till att skydda den betalningsskyldiges berättigade förväntningar på att samtliga de omständigheter som utgör grund för beslutet att uppbära eller inte uppbära tullar är riktiga (domen i det ovan i punkt 194 nämnda målet Faroe Seafood m.fl., punkt 87). Artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 utgör däremot, såsom ovan har framhållits, en generalklausul grundad på skälighet.
- 234 När de turkiska tullmyndigheterna i egenskap av behöriga myndigheter inte har bokfört tullar på grund av att de har vilseletts av de turkiska exportörernas deklARATIONER, kan den betalningsskyldige således visserligen inte åberopa artikel 5.2 i förordning nr 1697/79. Såsom framgår av artikel 4.2 c i förordning nr 3799/86 och artikel 904c i förordning nr 2454/93 kan den betalningsskyldige inte heller göra gällande att den omständigheten att ogiltiga certifikat har företetts och följaktligen att de behöriga myndigheterna begått ett misstag i sig utgör en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 (se för ett liknande resonemang även dom i det ovan i punkt 141 nämnda målet Van Gend & Loos mot kommissionen, punkt 16, samt i det ovan i punkt 207 nämnda målet Pascoal & Filhos, punkterna 57—60).
- 235 Å andra sidan utgör dessa bestämmelser inget hinder mot att den betalningsskyldige åberopar andra omständigheter till stöd för sin begäran om eftergift med stöd av artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 (se för ett liknande resonemang domen i det ovan i punkt 87 nämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen, punkterna 163 och 164). Det kan nämligen inte uteslutas att själva misstaget som de behöriga myndigheterna har begått till exempel har underlättats av att kommissionen har genomfört en bristfällig kontroll av tillämpningen av associeringsavtalets regler. En sådan omständighet kan dock, såsom framgår av

domen i det ovannämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen, ge upphov till en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79.

- 236 Eftersom det sålunda kan fastställas att den omständigheten att de turkiska tullmyndigheterna har vilseletts av de turkiska exportörerna inte som sådan utesluter att det kan föreligga en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79, skall rätten utreda huruvida omständigheterna i förevarande fall ger upphov till en sådan situation.

De turkiska myndigheternas överträdelser

- 237 Rätten erinrar om att de avtalsslutande parterna enligt artikel 7 i associeringsavtalet är skyldiga att vidta alla allmänna och särskilda åtgärder som krävs för att säkerställa att avtalets förpliktelser fullgörs samt att avstå från alla åtgärder som kan äventyra förverkligandet av avtalets mål. Bestämmelsen ger uttryck för principen *pacta sunt servanda* och principen om tro och heder, som skall styra parternas handlande inom ramen för ett folkrättsligt avtal (förstainstansrättens dom av den 22 januari 1997 i mål T-115/94, Opel Austria mot rådet, REG 1997, s. II-39, punkt 90).
- 238 För det första förflöt emellertid mer än 20 år utan att de turkiska myndigheterna införlivade de bestämmelser om utjämningsavgift som finns i artikel 3.1 i tilläggsprotokollet och i ovannämnda beslut nr 2/72. Eftersom införlivande inte hade skett, kunde de turkiska tullmyndigheterna inte utfärda giltiga A.TR.1-varucertifikat för varor som i likhet med färgtelevisionsapparaterna innehöll beståndsdelar med ursprung i tredje land som inte hade övergått till fri omsättning i Turkiet.

- 239 För det andra vidtog de turkiska myndigheterna under den omtvistade perioden åtgärder som antingen inte stod i överensstämmelse med bestämmelserna i associeringsavtalet och i tilläggsprotokollet eller inte säkerställde att dessa bestämmelser tillämpades korrekt vid export av varor (inklusive färgtelevisionsapparater) till gemenskapen.
- 240 Det är ostridigt i målen att den turkiska regeringen i juni 1992 antog två dekret med bestämmelser som klart stred mot associeringsavtalet och tilläggsprotokollet.
- 241 I ovannämnda dekret 92/3177 föreskrevs i strid med artikel 3.1 i tilläggsprotokollet och med ovannämnda beslut nr 2/72 att en utjämningsavgift endast skulle tas ut för beståndsdelar med ursprung i tredje land som ingick i de TV-apparater som skulle exporteras till gemenskapen om det framgick av ett sakkunnigutlåtande att värdet av dessa beståndsdelar översteg 56 procent av TV-apparaternas totala fob-värde.
- 242 Det har i detta hänseende liten betydelse om dekretet, vilket kommissionen har påstått, aldrig tillämpades av de turkiska myndigheterna. Att avsiktligt vidta en åtgärd som står i strid med tilläggsprotokollets bestämmelser och med ett beslut av associeringsrådet utgör nämligen i sig ett åsidosättande av en skyldighet som föreskrivs i artikel 7 i associeringsavtalet. Detta gäller i särskilt hög grad eftersom dekretet antogs i syfte att skingra den oro som gemenskapen hade uttryckt beträffande tillämpningen av associeringsavtalet och av tilläggsprotokollet vid export av färgtelevisionsapparater från Turkiet, vilket framgår av den kopia av dekretet som de turkiska myndigheterna tillsände associeringsrådet genom en skrivelse av den 28 juli 1992.
- 243 Beträffande ovannämnda dekret 92/3127, genom vilket en nolltaxa infördes för import av katodstrålerör för färgtelevisionsapparater från gemenskapen eller

tredje land, framgår det av uppdragsrapporten att Republiken Turkiet i strid med vad som föreskrivs i associeringsavtalet inte hade underrättat gemenskapen om sin avsikt att vidta en sådan åtgärd.

- 244 Det är för övrigt ostridigt i målen att de turkiska myndigheterna under den omtvistade perioden införde exportincitamentsprogrammet, enligt vilket import kunde ske tullfritt av beståndsdelar med ursprung i tredje land under förutsättning att dessa beståndsdelar kom att ingå i produkter som sedan exporterades till gemenskapen eller tredje länder. Eftersom bestämmelserna om utjämningsavgift inte hade införlivats av de turkiska myndigheterna fick varor som exporterades till gemenskapen inte innehålla några beståndsdelar med ursprung i tredje land som hade importerats inom ramen för detta program, eftersom de turkiska tullmyndigheterna inte kunde ta ut utjämningsavgifter på sådana beståndsdelar.
- 245 Det framgår emellertid av uppdragsrapporten att huvuddelen av de beståndsdelar med ursprung i tredje land som hade satts in i TV-apparater som exporterades till gemenskapen under den omtvistade perioden hade importerats tullfritt med stöd av exportincitamentsprogrammet.
- 246 Kommissionen har vidare vid ett flertal tillfällen i sina inlagor och under förhandlingen understrukit att de turkiska tullmyndigheter som levererade A.TR.1-varucertifikaten trots att de hade till uppgift att övervaka och kontrollera exportincitamentsprogrammet inte hade några precisa uppgifter om slag, ursprung eller värde av beståndsdelarna i de TV-apparater som skulle exporteras till gemenskapen. Exportincitamentsprogrammet gällde nämligen enligt kommissionen det sammanlagda värdet av de importerade beståndsdelarna, och det fanns ingen handling som utvisade något direkt samband mellan de olika importerade delarna och den sammansatta apparaten som skulle exporteras.
- 247 Denna omständighet förtjänar om uppmärksammas. Den bekräftar nämligen att de turkiska myndigheterna hade infört ett stödprogram som inte gjorde det

möjligt för tullmyndigheterna, som dock hade ansvaret för övervakning och kontroll av programmet, att säkerställa att tillämpningen av programmet inte stred mot associeringsavtalets och tilläggsprotokollets bestämmelser. Denna omständighet har otvivelaktigt bidragit till att de turkiska tullmyndigheter som utfärdade A.TR.1-varucertifikaten, såsom kommissionen har hävdad, eventuellt har kunnat vilseledas av de turkiska exportörernas deklarerationer.

248 Det framstår emellertid som tveksamt huruvida tullmyndigheterna verkligen vilseleddes av exportörernas deklarerationer.

249 I motsats till vad kommissionen har hävdad utgör inte den omständigheten att de turkiska exportörerna i fält 13 på A.TR.1-varucertifikaten har bekräftat att förutsättningarna för att utfärda certifikaten är uppfyllda i sig ett bevis för att de turkiska tullmyndigheter som har utfärdat certifikaten har vilseletts. Såsom även framgår av domen i det ovan i punkt 194 nämnda målet Faroe Seafood m.fl. (punkt 95), måste det vid avgörandet av huruvida de behöriga myndigheterna har vilseletts av exportörernas deklarerationer avgöras om exportörerna då de lämnade deklarerationerna förlitade sig på att de behöriga myndigheterna kände till alla de sakförhållanden som måste föreligga för att tullbestämmelserna i fråga skulle kunna tillämpas samt om dessa myndigheter trots denna kännedom inte gjorde någon invändning vad gäller deklarerationerna. Om det kan fastställas att de behöriga myndigheterna kände till alla de sakförhållanden som måste föreligga för att tullbestämmelserna skulle kunna tillämpas är det nämligen uppenbart att myndigheterna inte kan ha vilseletts av exportörernas deklarerationer.

250 Ett antal sökande har dock i viss mån kunnat göra sannolikt att dessa myndigheter, bland annat med stöd av uppgifter i exportdeklarerationerna och i A.TR.1-varucertifikaten och på grund av sin roll som övervakare av tillämpningen av exportincitamentsprogrammet, visste eller åtminstone borde ha vetat att färgtelevisionsapparaterna innehöll beståndsdelar från tredje land som hade importerats inom ramen för nämnda program.

- 251 Denna slutsats vinner även stöd i den omständigheten att det, såsom framgår av uppdragsrapporten, var på grundval av tullhandlingar avseende import och export som det vid kontrolluppdraget kunde fastställas att beståndsdelar med ursprung i tredje land hade importerats tullfritt, varpå färdiga produkter hade exporterats inom ramen för exportincitamentsprogrammet. Därmed borde även de turkiska tullmyndigheter som attesterade dessa handlingar ha kunnat upptäcka detta förhållande. Den omständigheten att de inte hade tillgång till importdeklarationerna, som kommissionen har påstått, bekräftar endast att denna administration var bristfällig.
- 252 Kommissionen har för övrigt vid förhandlingen uttryckligen medgivit att de centrala turkiska tullmyndigheterna kände till att de färgtelevisionsapparater som exporterades tullfritt till gemenskapen med stöd av A.TR.1-varucertifikat innehöll beståndsdelar med ursprung i tredje land som hade importerats inom ramen för exportincitamentsprogrammet. I motsats till vad kommissionen har hävdats omfattar begreppet "behörig myndighet" inte endast de tullmyndigheter som har utfärdat A.TR.1-varucertifikat. Det framgår nämligen av domen i det ovan i punkt 200 nämnda målet Mecanarte (punkt 22) att, "i brist på en tydlig och uttömmande definition av begreppet 'behöriga myndigheter' både i förordning nr 1697/79 och tillämpningsförordningen till denna nr 1573/80, som var i kraft vid tidpunkten för de händelser som ligger till grund för målet vid den nationella domstolen, skall varje myndighet, som inom ramen för sina befogenheter tillhandahåller uppgifter som beaktas vid uppbörd av tull och som på så sätt kan inge den betalningsskyldige berättigade förväntningar, betraktas som en 'behörig myndighet' i den mening som avses i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79. Detta gäller bland annat tullmyndigheterna i den exporterande medlemsstaten, vilka ingriper med anledning av tulldeklarationen."
- 253 Slutligen framgår det av handlingarna i målen att det dröjde länge innan de turkiska myndigheterna aktivt började samarbeta med svaranden för att lösa problemen med import av färgtelevisionsapparater från Turkiet.
- 254 Det framgår sålunda av uppdragsrapporten att arbetet med att organisera ett kontrolluppdrag i Turkiet, trots en officiell begäran om administrativt samarbete

som tillsändes de turkiska myndigheterna den 12 augusti 1992, sköts upp vid flera tillfällen till följd av dessa myndigheters vägran. Uppdraget kunde slutligen inte äga rum förrän i slutet av år 1993, det vill säga ett och ett halvt år senare.

- 255 Vidare vidtogs och tillämpades inte nödvändiga åtgärder förrän under år 1994, trots att det framgår av de turkiska myndigheternas skrivelse av den 28 juli 1992 till associeringsrådet att myndigheterna kände till att deras bestämmelser inte överensstämde med associeringsavtalet eftersom de inte föreskrev uttag av utjämningsavgifter.
- 256 Med hänsyn till det anförda slår rätten fast att de turkiska myndigheterna har gjort sig skyldiga till allvarliga överträdelser vid tillämpningen av associeringsavtalet och av tilläggsprotokollet. Dessa överträdelser har otvivelaktigt bidragit till att den olagliga exporten av TV-apparater från Turkiet till gemenskapen har kunnat ske. De ger vidare anledning att tvivla på de turkiska myndigheternas vilja att säkerställa att associeringsavtalets och tilläggsprotokollets bestämmelser tillämpades korrekt vid denna export.

Kommissionens överträdelser

- 257 I enlighet med artikel 155 i EG-fördraget (nu artikel 211 EG) och principen om god förvaltningssed var svaranden skyldig att säkerställa en riktig tillämpning av associeringsavtalet och tilläggsprotokollet (se för ett liknande resonemang domen i det ovan i punkt 87 nämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen, punkt 165 (skyldighet att övervaka köttkontingenten "Hilton Beef") samt, mindre uttalat, domstolens dom av den 15 januari 1987 i mål 175/84, Krohn mot kommissionen, REG 1987, s. 97, punkt 17 (beträffande kontingenten för maniok som hade importerats inom ramen för avtalet mellan EEG och Thailand); svensk specialutgåva, volym 8, punkt 15).

258 Denna skyldighet framgick även av associeringsavtalet (se särskilt artiklarna 6, 7 och 25) samt av de olika beslut som associeringsrådet hade antagit angående tillämpningen av artiklarna 2 och 3 i tilläggsprotokollet. Sålunda föreskrivs i artikel 4 i ovannämnda beslut nr 3/72, genom vilket bestämmelser för uttag av utjämningsavgiften fastställdes, att "[g]emenskapen och [Republiken] Turkiet skall meddela varandra och associeringsrådet vilka åtgärder de vidtar för att detta beslut skall tillämpas enhetligt". Vidare föreskrevs i artikel 12 i ovannämnda beslut nr 5/72 att "[Republiken] Turkiet, medlemsstaterna och gemenskapen skall vidta de åtgärder som krävs av respektive part för att verkställa beslutets bestämmelser".

259 Rätten noterar vidare att kommissionen är företräd i associeringsrådet (artikel 23 i associeringsavtalet) samt att den ingår som företrädare för gemenskapen i olika kommittéer, bland annat den tullsamarbetskommitté som rådet har instiftat (artikel 24). Vidare har kommissionen en ständig representation i Turkiet, genom vilken den kan få tillförlitlig information om landets politiska, rättsliga och ekonomiska utveckling.

260 Det framgår emellertid av handlingarna i målen att kommissionen klart kan lastas för bristande kontroll av tillämpningen av associeringsavtalet och tilläggsprotokollet.

261 Rätten konstaterar i detta avseende för det första att det ankom på kommissionen, inom ramen för dess uppgift att kontrollera tillämpningen av associeringsavtalet, att kontrollera att de turkiska myndigheterna korrekt hade införlivat tilläggsprotokollets bestämmelser om utjämningsavgift. Såsom har konstaterats ovan i punkt 238 förflöt emellertid mer än 20 år innan de turkiska myndigheterna införlivade bestämmelserna med sin rättsordning.

- 262 Vidare ankom det på kommissionen att försäkra sig om att samtliga bestämmelser verkligen hade kommit till gemenskapens aktörers kännedom så att de kunde träda i kraft gentemot aktörerna. Såsom ett antal sökande och intervenienter har påpekat offentliggjordes emellertid varken ovannämnda beslut nr 2/72 (genom vilket procentsatsen för utjämningsavgiften fastställdes) eller ovannämnda beslut nr 3/72 (genom vilket bestämmelser för uttag av utjämningsavgiften fastställdes) i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*, vilket inte har bestridits av svaranden.
- 263 För det andra framgår det av handlingarna i målen att kommissionen reagerade långsamt på de samstämmiga uppgifter som den hade tillgång till avseende problem med de turkiska myndigheternas tillämpning av associeringsavtalet och tilläggsprotokollet.
- 264 Kommissionen hade sålunda känt till sedan 1987, eller senast sedan den 5 oktober 1988 genom ett klagomål som då framställdes av European Association of Consumer Electronics Manufacturers (EACEM), att associeringsavtalets och tilläggsprotokollets bestämmelser sannolikt inte följdes vid export av färgtelevisionsapparater från Turkiet.
- 265 Efter att ha sänt ut en första "Ömsesidigt bistånd"-skrivelse till medlemsstaterna i januari 1989 dröjde kommissionen emellertid i två år med att vidta vidare åtgärder, vilka bestod i utskicket av en andra "Ömsesidigt bistånd"-skrivelse i februari 1991 och anordnandet av ett sammanträde med företrädare för de berörda medlemsstaterna i mars 1991.
- 266 Därefter dröjde den ända till i augusti 1992 med att underrätta de turkiska myndigheterna om att det förekom problem med exporten av färgtelevisionsapparater från Turkiet samt uttrycka en önskan om administrativt samarbete med myndigheterna i detta avseende.

- 267 På fråga av förstainstansrätten har kommissionen vidare uppgivit att den för första gången fick kännedom om att de turkiska myndigheterna inte hade införlivat bestämmelserna om utjämningsavgift vid ett möte med myndigheterna i februari 1993, det vill säga mer än 20 år efter det att tilläggsprotokollet hade antagits. Emellertid informerade de turkiska myndigheterna, såsom ovan har framhållits, associeringsrådet och kommissionen i juli 1992 om att åtgärder hade vidtagits för uttag av en utjämningsavgift för beståndsdelar med ursprung i tredje land som ingick i TV-apparater som skulle exporteras till gemenskapen i strid med tilläggsprotokollet och ovannämnda beslut nr 2/72. Dessa uppgifter borde till slut ha väckt frågor hos kommissionen om de turkiska myndigheternas tidigare tillämpning av bestämmelserna om utjämningsavgift.
- 268 För det tredje finner rätten att kommissionen har åsidosatt sin skyldighet att iakttä aktsamhet genom att inte så snart som möjligt upplysa gemenskapens importörer (inklusive sökandena) om de potentiella risker som de löpte då de importerade färgtelevisionsapparater från Turkiet. Det framgår nämligen av handlingarna i målen att sökandena fram till slutet av 1992 aldrig hade blivit upplysta om problemen med tillämpningen av tilläggsprotokollet vid import av färgtelevisionsapparater från Turkiet eller om de olika gemenskapsorganens och de nationella organens misstankar beträffande A.TR.1-varucertifikatens giltighet.
- 269 Slutligen finner rätten att kommissionen klart har åsidosatt sina skyldigheter genom att inte i god tid vända sig till associeringsrådet och till de olika organ som härstammar från detta, i synnerhet tullsamarbetskommittén, för att få klarhet i situationen och i förekommande fall vidta nödvändiga åtgärder för att förmå de turkiska myndigheterna att rätta sig efter associeringsavtalets och tilläggsprotokollets lydelse. Det framgår härvidlag av handlingarna i målen att problemen med export av färgtelevisionsapparater från Turkiet för första gången togs upp i tullsamarbetskommittén vid ett möte som ägde rum den 3 december 1992 samt att detta var det första möte som hölls efter ett avbrott på nästan tio år. Det framgår vidare av kommissionens svar på en skriftlig fråga från förstainstansrätten att associeringsrådet tydligen inte sammanträdde förrän i februari 1993.

- 270 Rätten noterar för övrigt att kommissionen har underlåtit att inleda det förfarande för tvistlösning som föreskrivs i artikel 25 i associeringsavtalet. I enlighet med avtalets logik borde svaranden inledningsvis ha använt detta förfarande innan den förklarade att de A.TR.1-certifikat som de turkiska tullmyndigheterna hade utfärdat var ogiltiga. Denna slutsats vinner även stöd i det faktum att associeringsavtalet, såsom kommissionen har bekräftat till svar på en skriftlig fråga från förstainstansrätten, inte föreskriver någon möjlighet för en avtalspart att ogiltigförklara de certifikat som den andra avtalspartens tullmyndigheter har utfärdat. Ett sådant handlingssätt framstår vidare som svårförenligt med systemet med kompetensfördelning mellan avtalsparternas tullmyndigheter samt med principen att tullmyndigheterna i importlandet skall godta de bedömningar som lagligen har gjorts av myndigheterna i exportlandet (se för ett liknande resonemang domstolens dom av den 12 juli 1984 i mål 218/83, *Les Rapides Savoyards*, REG 1984, s. 3105, punkt 26, samt av den 7 december 1993 i mål C-12/92, *Huygen m.fl.*, REG 1993, s. I-6381, punkterna 24 och 25).
- 271 Kommissionens argument i detta avseende, att dess hållning berodde på det spända förhållande som under viss tid hade rått mellan gemenskapen och Republiken Turkiet, kan inte godtas.
- 272 Kommissionen kan nämligen i egenskap av väktare av fördraget och av de avtal som har slutits med stöd av fördraget inte på grund av sådana spända lägen avstå från att försäkra sig om att ett tredje land korrekt fullgör de skyldigheter som det har underkastat sig genom ett avtal med gemenskapen, antingen genom åtgärder som föreskrivs i avtalet eller genom beslut som fattas med stöd av avtalet. Om den på grund av spända lägen inte kan fullgöra denna skyldighet, till exempel för att de medel som står till dess förfogande visar sig vara verkningslösa eller otillräckliga, ankommer det på kommissionen att åtminstone så snart som möjligt upplysa medlemsstaterna om vilka åtgärder de skall vidta för att undvika eventuell skada för gemenskapen och gemenskapens aktörer. Kommissionen får under inga omständigheter använda den exklusiva behörighet som den förfogar över på området för uppbörd och eftergift av importtullar för att täcka upp för bristerna i tillämpningen av ett avtal som har slutits mellan gemenskapen och ett tredje land.

- 273 Av det anförda följer att kommissionen har gjort sig skyldig till allvarliga överträdelse vid sin kontroll av tillämpningen av associeringsavtalet och tilläggsprotokollet samt att dessa överträdelse har bidragit till att olagligheter har förekommit vid import av färgtelevisionsapparater från Turkiet under den omtvistade perioden.

Associeringsrådets överträdelse

- 274 Beträffande associeringsrådet konstaterar rätten endast att det, enligt artikel 22 i associeringsavtalet, har till huvudsyfte att vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att avtalet fungerar väl och följs av avtalsparterna.
- 275 Det står emellertid klart att associeringsrådet under mer än 20 års tid inte har vidtagit några åtgärder för att säkerställa att Republiken Turkiet skulle följa bestämmelserna om utjämningsavgift.

b) Frågan huruvida klar försumlighet eller bedrägeri har förekommit

- 276 Det är ostridigt mellan parterna att sökandena inte har gjort sig skyldiga till bedrägeri.
- 277 Sökandena anser däremot att kommissionen har gjort en felaktig bedömning då den i de omtvistade besluten fann att de kunde lastas för klar försumlighet eftersom bestämmelserna var kända och relativt enkla avseende förutsättningarna

för att utfärda A.TR.1-varucertifikat, varför de måste ha känt till bestämmelserna, och eftersom de i egenskap av aktsamma aktörer borde ha tvivlat starkt på att de omtvistade certifikaten var giltiga.

- 278 I detta hänseende erinrar rätten om att det, såsom ovan har framhållits, framgår av rättspraxis att frågan om misstaget kunde upptäckas i den mening som avses i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 motsvarar frågan om klar försumlighet eller bedrägeri enligt artikel 13 i förordning nr 1430/79.
- 279 Det framgår vidare av rättspraxis att man vid bedömningen av huruvida ett misstag rimligen kunde ha upptäckts i den mening som avses i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 särskilt skall beakta misstagets specifika art och den ekonomiska aktörens yrkeserfarenhet och aktsamhet (se även för ett liknande resonemang domstolens dom i det ovan i punkt 148 nämnda målet Deutsche Fernsprecher, punkt 24, av den 8 april 1992 i mål C-371/90, Beirafrio, REG 1992, s. I-2715, punkt 21, av den 16 juli 1992 i mål C-187/91, Belovo, REG 1992, s. I-4937, punkt 17, samt i det ovan i punkt 192 nämnda målet Hewlett Packard France, punkt 22; se beträffande artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 domen i det ovan i punkt 26 nämnda målet Söhl och Söhlke, punkterna 51—60). Denna bedömning skall göras mot bakgrund av de specifika omständigheterna i fallet (domen i det ovan i punkt 194 nämnda målet Faroe Seafood, punkt 101).
- 280 Det är mot bakgrund av dessa principer som rätten skall utreda om kommissionen med rätta har kunnat slå fast att sökandena har gjort sig skyldiga till klar försumlighet.
- 281 Rätten påpekar i detta sammanhang inledningsvis att sökandena är bolag med viss erfarenhet av import av elektroniska apparater.

- 282 För det andra erinrar rätten om att misstagets art enligt rättspraxis skall bedömas med hänsyn till bland annat under hur lång tid myndigheterna har vidhållit misstaget (domstolens dom av den 12 december 1996 i mål C-38/95, *Foods Import*, REG 1996, s. I-6543, punkt 30) och de ifrågavarande bestämmelsernas komplexitet (domstolens dom av den 4 maj 1993 i mål C-292/91, *Weis*, REG 1993, s. I-2219, punkt 17).
- 283 I förevarande fall står det klart att de turkiska tullmyndigheterna utfärdade A.TR.1-varucertifikat för varor som inte uppfyllde förutsättningarna för att sådana certifikat skulle få utfärdas under åtminstone hela den omtvistade perioden, det vill säga under mer än tre års tid.
- 284 Rätten noterar vidare att bestämmelserna i fråga i motsats till vad kommissionen har hävdats var synnerligen komplexa.
- 285 Sökandena kunde inte upptäcka att de turkiska tullmyndigheterna hade begått ett misstag då de utfärdade A.TR.1-varucertifikaten för färgtelevisionsapparaterna genom att läsa bestämmelserna om utjämningsavgift, det vill säga artiklarna 2 och 3 i tilläggsprotokollet och associeringsrådets beslut om tillämpningen av dessa bestämmelser (se för ett liknande resonemang domen i det ovan i punkt 194 nämnda målet *Faroe Seafood m.fl.*, punkt 100).
- 286 Såsom ovan har påpekats offentliggjordes nämligen varken ovannämnda beslut nr 2/72 eller ovannämnda beslut nr 3/72 i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*, vilket inte har bestridits av svaranden.
- 287 Det är mycket allvarligt att dessa två beslut inte offentliggjordes. Rätten finner det i själva verket ganska förvånande att svaranden klandrar sökandena för att

inte ha haft kännedom om bestämmelserna om utjämningsavgift, då vissa av dessa bestämmelser inte har offentliggjorts. Eftersom ovannämnda beslut nr 2/72 inte offentliggjordes, kunde aktörerna inom och utanför gemenskapen inte känna till att associeringsrådet hade fastställt en procentsats för utjämningsavgiften (se beträffande införandet av en utjämningsavgift domen i det ovan i punkt 220 nämnda målet Covita, punkterna 26 och 27). Rätten noterar för övrigt att det, eftersom de ovannämnda besluten nr 2/72 och nr 3/72 var av allmän, normativ karaktär, i princip var en oundgänglig förutsättning för att de skulle bli bindande för dem som de var riktade till att de dessförinnan hade offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

288 Rätten noterar vidare att sökandena, även om de kände till att en procentsats hade fastställts för utjämningsavgiften, inte genom att endast läsa förutsättningarna på baksidan av A.TR.1-varucertifikaten kunde veta att de turkiska tullmyndigheterna begick ett misstag då de utfärdade sådana certifikat för de omtvistade varorna. Tullmyndigheterna kunde nämligen utfärda giltiga A.TR.1-varucertifikat utan att ta ut någon utjämningsavgift, om beståndsdelarna i TV-apparaterna i fråga kom från Turkiet eller från gemenskapen eller — om de hade ursprung i tredje land — hade övergått till fri omsättning i Turkiet.

289 För att upptäcka de turkiska tullmyndigheternas misstag var det dessutom nödvändigt att inte bara ha en fördjupad kännedom om de allmänna bestämmelserna om förmånsbehandling, utan även känna till att bestämmelserna inte hade införlivats av Republiken Turkiet. Det är nämligen endast om importörerna kände till att den turkiska tullagstiftningen inte innehöll några bestämmelser om utjämningsavgift som de kunde veta att de borde försäkra sig om att TV-apparaternas beståndsdelar med ursprung i tredje land hade övergått till fri omsättning i Turkiet. Det tog emellertid kommissionen själv — som dock hade ansvar för övervakningen av tillämpningen av associeringsavtalet och tilläggsprotokollet — inte bara mer än 20 år att konstatera att de turkiska myndigheterna inte hade införlivat bestämmelserna om tilläggsavgift, utan

dessutom mer än fem år och ett kontrolluppdrag på plats för att ta reda på hur de turkiska bestämmelserna om import av beståndsdelar med ursprung i tredje land såg ut.

- 290 Dessa bestämmelser var för övrigt mycket komplexa. De turkiska myndigheterna hade dels infört exportincitamentsprogrammet, dels antagit regler om anstånd med importtullar på vissa huvudsakliga beståndsdelar, såsom katodstrålerör. Det framgår emellertid av en skrivelse av kommissionen av den 22 mars 1995 att beståndsdelar som hade importerats med stöd av dessa bestämmelser under vissa förutsättningar kunde anses ha övergått till fri omsättning i Turkiet enligt associeringsavtalet och tilläggsprotokollet. Förekomsten av sådana beståndsdelar medförde således inte nödvändigtvis att en utjämningsavgift skulle tas ut.
- 291 För det tredje kan rätten inte godta kommissionens argument att sökandena med hänsyn till de relevanta bestämmelserna borde ha betvivlat att A.TR.1-varucertifikaten var giltiga och därför begärt upplysningar av de turkiska tillverkarna/exportörerna eller i avtalen med dessa skriva in att endast beståndsdelar med ursprung i tredje land som hade övergått till fri-omsättning i Turkiet fick användas vid tillverkningen av färgtelevisionsapparaterna.
- 292 Såsom flertalet sökande och intervenienter har understrukit har svaranden nämligen inte redogjort för skälen för att den anser att sökandena borde ha betvivlat att A.TR.1-varucertifikaten var giltiga. Svarandens ovanstående argument kan emellertid endast godtas om svaranden kan visa att sökandena kände till eller borde ha känt till att de turkiska myndigheterna inte hade införlivat bestämmelserna om utjämningsavgift.
- 293 Såsom redan har påpekats dröjde det emellertid nästan 20 år innan svaranden själv fick kännedom om att bestämmelserna inte hade införlivats.

- 294 Även om kommissionen vid upprepade tillfällen har pekat på det pris till vilket importörerna köpte in färgtelevisionsapparaterna från Turkiet, har den vidare inte visat att prinsnivån var sådan att importörerna borde ha betvivlat att förutsättningarna för att komma i åtnjutande av förmånsbehandling var uppfyllda.
- 295 I detta hänseende noterar rätten för övrigt att kommissionen i november 1992 inledde en antidumpningsundersökning avseende import av färgtelevisionsapparater från Turkiet. Såsom framgår av kommissionens förordning (EG) nr 2376/94 av den 27 september 1994 om införande av en provisorisk antidumpningstull på import av färgtelevisionsmottagare med ursprung i Malaysia, Kina, Sydkorea, Singapore och Thailand (EGT L 255, s. 50; svensk specialutgåva, område 11, volym 33, s. 14), ledde denna undersökning emellertid inte till att importtullar infördes på apparater från Turkiet, trots att sådana tullar infördes för färgtelevisionsapparater från de övriga nämnda länderna.
- 296 Vidare kan rätten inte godta kommissionens argument att de turkiska tullmyndigheternas möjlighet att enligt artikel 9 i ovannämnda beslut nr 5/72 kräva att importdeklarationen kompletteras med en förklaring av importören, i vilken denne intygar att varorna uppfyller de förutsättningar som krävs för att tilläggsprotokollets bestämmelser skall vara tillämpliga, måste innebära att sökandena var skyldiga att inhämta upplysningar om färgtelevisionsapparaternas beståndsdelars ursprung och tullstatus. Det är nämligen endast om importörerna hyste tvivel som de borde ha inhämtat upplysningar i detta avseende. Såsom ovan har framhållits har kommissionen emellertid inte förklarat varför sökandena borde ha hyst sådana tvivel. Vidare har ett antal sökande hävdats att TV-apparaternas beståndsdelars ursprung och tullstatus hörde till tillverkarnas affärshemligheter, varför dessa skulle ha vägrat att lämna ut sådan information, vilket inte har bestridits av kommissionen.
- 297 För det fjärde har samtliga sökande vid förhandlingen framhållit att det sätt på vilket de ingick sina inköpsavtal och genomförde den omtvistade importen stod i

överensstämmelse med handelsbruket. I ett sådant fall är det kommissionens uppgift att framlägga bevis på att de har varit klart försumliga (se domen i det ovan i punkt 87 nämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen, punkt 159).

- 298 Kommissionen har emellertid inte försökt framlägga någon sådan bevisning. Som svar på en fråga angående detta av förstainstansrätten vid förhandlingen upprepade kommissionen endast de påståenden som står i de omtvistade besluten, enligt vilka sökandena inte hade iakttagit erforderlig aktsamhet då de inte begärde upplysningar av exportörerna om huruvida beståndsdelarna med ursprung i tredje land hade övergått till fri omsättning i Turkiet.
- 299 Rätten skall slutligen utreda kommissionens argument som bygger på domen i det ovan i punkt 207 nämnda målet Pascoal & Filhos. Kommissionen har påpekat att domstolen i punkt 59 i denna dom har slagit fast att Europeiska gemenskapen inte kan stå för de skadliga följderna av felaktigt handlande från importörernas leverantörer, och vidare att importören kan försöka att väcka talan mot förfalskaren, samt slutligen att en ekonomisk aktör som har underrättats om det rättsläge som följer av bestämmelserna, i sin bedömning av fördelarna med handeln av varor för vilka han kan komma i åtnjutande av förmånstullar, måste ta hänsyn till riskerna på den potentiella marknaden och godta att de utgör normala olägenheter i handeln.
- 300 Denna rättspraxis är emellertid inte tillämplig i ett fall som det förevarande, där orsaken till att import av varor inom ramen för ett system med förmånstullar har skett olagligen är att parterna till ett associeringsavtal har gjort sig skyldiga till allvarliga överträdelser. Om de nationella myndigheterna eller gemenskapens myndigheter i ett sådant fall inte klart och tydligt informerar om på vilket sätt tillämpningen av avtalet är rättsstridig, kan det nämligen inte krävas av en aktsam importör att denne täcker upp för avtalsparternas överträdelser.

301 Med hänsyn till det anförda finner rätten att kommissionen har gjort en felaktig bedömning då den i de omtvistade besluten fann att sökandena kunde lastas för klar försumlighet.

3. Slutsatser angående huruvida förutsättningarna i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 är uppfyllda

302 Avtalsparternas allvarliga överträdelse har lett till att sökandena befinner sig i en undantagssituation jämfört med övriga aktörer som bedriver samma verksamhet. Dessa överträdelse har nämligen otvivelaktigt bidragit till de olagligheter som har lett till att sökandena i efterhand har blivit skyldiga att betala tullar.

303 Vidare kan sökandena inte på grund av omständigheterna i förevarande fall lastas för klar försumlighet eller bedrägeri.

304 Härav följer att kommissionen har gjort en uppenbart felaktig bedömning då den i de omtvistade besluten fann att förutsättningarna för eftergift av tullar i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 eller, i förekommande fall, artikel 239 i tullkodexen, inte var uppfyllda. Talan skall således vinna bifall på denna grund.

305 Eftersom talan kan vinna bifall på grunderna att rätten till försvar har åsidosatts samt att artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 eller, i förekommande fall, artikel 239 i tullkodexen har överträtts, skall de omtvistade besluten ogiltigförklaras. Det saknas därmed anledning för rätten att uttala sig beträffande de övriga grunder som sökandena har anført till stöd för sin talan.

Rättegångskostnader

- 306 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Sökandena har yrkat att kommissionen skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom kommissionen har tappat målen, skall sökandenas yrkande bifallas.
- 307 Intervenienterna Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, Republiken Frankrike och Förbundsrepubliken Tyskland skall enligt artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna bära sina rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande dom:

- 1) Besluten REM 14/96, REM 15/96, REM 16/96, REM 17/96, REM 18/96, REM 19/96 och REM 20/96 av den 19 februari 1997 samt REM 21/96 av den 25 mars 1997 riktade till Förbundsrepubliken Tyskland avseende ansökningar om eftergift av importtullar ogiltigförklaras.

- 2) Besluten REC 7/96, REC 8/96 och REC 9/96 av den 24 april 1997 riktade till Republiken Frankrike avseende ansökningar om avstående från uppbörd och om eftergift av importtullar ogiltigförklaras.
- 3) Besluten REM 26/96 och REM 27/96 av den 5 juni 1996 riktade till Konungariket Nederländerna avseende ansökningar om eftergift av importtullar ogiltigförklaras.
- 4) Beslut REC 3/98 av den 26 mars 1999 riktat till Konungariket Belgien avseende en begäran om avstående från uppbörd och om eftergift ogiltigförklaras.
- 5) Kommissionen förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.
- 6) Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, Republiken Frankrike och Förbundsrepubliken Tyskland skall bära sina rättegångskostnader.

Lenaerts

Azizi

Jaeger

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 10 maj 2001.

H. Jung

J. Azizi

Justitiesekreterare

Ordförande

Innehållsförteckning

Tillämpliga bestämmelser	II-1351
I — Bestämmelser om utjämningsavgift	II-1351
A — Associeringsavtalet EEG—Turkiet	II-1351
B — Artikel 3.1 i tilläggsprotokollet	II-1353
C — Artikel 3.1 i tilläggsprotokollet	II-1356
1. Perioden innan dekretet antogs i januari 1994	II-1356
a) Exportstödprogrammet	II-1356
b) Dekretet som antogs av den turkiska regeringen i juni 1992	II-1357
2. Dekretet som antogs av den turkiska regeringen i januari 1994	II-1358
II — Bestämmelser om eftergift och avstående från uppbörd av tullar	II-1359
A — Materiella bestämmelser om eftergift och avstående från uppbörd i efterhand av tullar	II-1359
1. Bestämmelser som är tillämpliga på den omtvistade importen	II-1359
2. Skillnaden mellan eftergift och avstående från uppbörd	II-1360
3. Förutsättningar för eftergift av tullar	II-1360
4. Förutsättningar för avstående från uppbörd av tullar i efterhand	II-1362
B — Processregler om eftergift och avstående från uppbörd i efterhand av tullar	II-1363
1. Processregler som är tillämpliga på den omtvistade importen	II-1363
2. Förfarandet vid eftergift av tullar	II-1364
3. Förfarandet vid avstående från uppbörd av tullar i efterhand	II-1365
Bakgrund till tvisten	II-1367
I — Omständigheter som är relevanta i samtliga mål	II-1367
II — Omständigheter som är specifika för de enskilda målen	II-1369
A — Omständigheter som är specifika för de tyska målen (T-186/97, T-187/97, T-190/97—T-192/97, T-210/97, T-211/97 och T-293/97)	II-1369
1. De tyska myndigheternas beslut om uppbörd	II-1369
2. De tyska sökandenas framställningar till de tyska myndigheterna om eftergift och/eller om avstående från uppbörd	II-1370
3. De tyska myndigheternas framställningar till kommissionen om eftergift	II-1370
B — Omständigheter som är specifika för de franska målen (T-216/97—T-218/97)	II-1372
1. De franska myndigheternas beslut om uppbörd	II-1372
2. De franska myndigheternas granskning av de franska sökandenas framställningar om eftergift och om avstående från uppbörd	II-1373
3. De franska myndigheternas framställningar till kommissionen om avstående från uppbörd och om eftergift	II-1373
C — Omständigheter som är specifika för de nederländska målen (T-279/97 och T-280/97)	II-1374
1. Omständigheter som är specifika för de nederländska målen (T-279/97 och T-280/97)	II-1374
2. De nederländska sökandenas framställningar till de nederländska myndigheterna om eftergift	II-1375
3. De nederländska myndigheternas framställningar till kommissionen om eftergift	II-1375
D — Omständigheter som är specifika för det belgiska målet (T-147/99)	II-1377
1. De belgiska myndigheternas beslut om uppbörd	II-1377
2. Millers framställan till de belgiska myndigheterna om avstående från uppbörd	II-1377
3. De belgiska myndigheternas framställningar till kommissionen om avstående från uppbörd och om eftergift	II-1378
III — Motiveringen av de omtvistade besluten	II-1380
Förfarandet	II-1382
Parternas yrkanden	II-1384
Rättsfrågan	II-1392
I — Åsidosättande av rätten till försvar under det administrativa förfarandet	II-1392
A — Förutsättningarna för prövning av denna grund i förevarande mål	II-1392
1. Parternas yrkanden	II-1392
2. Förstainstansrättens bedömning	II-1393
B — Den i mål T-186/97, T-187/97, T-190/97—T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97—T-218/97, T-279/97, T-280/97 och T-293/97 åberopade grunden att sökandenas rätt till försvar har åsidosatts	II-1394
1. Parternas argument	II-1394
2. Förstainstansrättens bedömning	II-1397
C — Åsidosättande av rätten till försvar i mål T-147/99	II-1402
1. Millers argument	II-1402
2. Kommissionens argument	II-1404
3. Förstainstansrättens bedömning	II-1405
II — Grunden att artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 har åsidosatts då kommissionen i de omtvistade besluten fastställde att det inte var berättigat att efterge tullarna	II-1409
A — Parternas argument	II-1409
B — Förstainstansrättens bedömning	II-1416
1. Inledande synpunkter	II-1416
a) Räckvidden för artikel 13.1 i förordning nr 1430/79	II-1416
b) Kommissionens utrymme för skönsmässig bedömning i frågan huruvida förutsättningarna i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 är uppfyllda	II-1417
2. Frågan huruvida förutsättningarna i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 är uppfyllda	II-1419
a) Frågan huruvida en särskild situation föreligger	II-1419
De turkiska myndigheternas överträdelser	II-1422
Kommissionens överträdelser	II-1427
Associeringsrådets överträdelser	II-1432
b) Frågan huruvida klar försumlighet eller bedrägeri har förekommit	II-1432
3. Slutsatser angående huruvida förutsättningarna i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 är uppfyllda	II-1439
Rättegångskostnader	II-1440